

הרבני שלי!

חיילי צבאות ה' מתקשרים לרמטכ"ל

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

ב"ה

שם _____

סיירת _____

**יוצא לאור על-ידי רשת מחנות הקיץ 'גן ישראל'
שע"י תנועת הנוער צבאות השם בארץ הקודש (חל"צ)**

משרדים ראשיים: נצרת עלית כיכר מד"א ת.ד. 1035,

טל': 077.6462.770, פקס: 072.276.5578

יר"ד: הרב דוד נחשון

מנהל: הרב לוי נחשון

עריכה: משרד הלימודים – קעמפ 'אורו של משיח'

ייעוץ והגהה: הרה"ח מאיר ווילשאנסקי

עיצוב ועימוד: עקיבא פרידמן

צילום: מענדי קורנט

כל הזכויות שמורות – תנועת הנוער צבאות ה' בארה"ק

נדפס בארץ הקודש, תשע"ח - 5778

לכבוד החיילים החסידים.

זה התחיל כאשר הבן שלי, יענקלה, חזר מהלמודים בהתלהבות והחל במסע שכתובע נמרץ עם הדרישה החוזרת שוב ושוב: "אבא, אבא, תשלחו אותי לקעמפ השנה!"

לא עשיתי ליענקלה חיים קלים. ממש לא קל לשלח ילד לקעמפ.

"אבל ממש כף שם! וכל הכתה הולכת!" לבסוף, כשלא השתכנעתי לגמרי, שלח יענקלה את הטעון המנצח: "וחוץ מזה, תראה מה כתוב פה, בדף: הרבי אומר שילד צריך להיות בקעמפ!"

"באמת?" התלהבתי פתאום. "אתה בטוח שאתה הולך לקעמפ בגלל שהרבי אומר? בגלל שזה יעשה לו נחת?"

"אמממ... לא בטוח", יענקלה נבוך. הוא ילד טוב, הבן שלי, אומר תמיד את האמת. "אני הולך כי זה כף, כי החברים ספרו לי, ו... גם, קצת, בגלל הרבי. זה באמת חשוב."

השתתקתי לרגע. פתאום נזכרתי בי עצמי, כשהייתי ילד בגילוי. גם אני הייתי אוהב לשחק, להנות עם החברים, וגם... קצת... חסיד של הרבי.

רק בגיל אחת-עשרה קרה המהפך. רק אז פתאום קלטתי, לראשונה בחיי, ש'רבי' - זה משהו אחר לגמרי. רבי זה כל החיים, ממש.

נגשתי אל המגרה, חטטתי קצת ואז מצאתי את המחברת, את היומן שרשמתי באותה נסיעה. לפני עשרים וחמש שנה. דפדפתי בו קצת, ואז הגעתי להחלטה.

"יענקלה, אני מוכן", פניתי אל בני, שכצפוי - קפץ בשמחה. "אני שולח אותך לקעמפ. במטרה אחת: שתחזר מהקעמפ אחרת לגמרי. שתהיה חדור כל בלד באהבה והתקשרות לרבי".

באותו היום פניתי למשרד הלימודים של הקעמפ, ושלחתי להם את היומן הישן. לשמחתי, הם הסכימו לפרסם אותו - על מנת שהבן שלי יענקלה, ויחד אתו החברים לספירת וכל הקעמפ, יוכלו לקרא על מה שהרגשתי אז, כשהייתי בגילכם. אולי בזכות היומן, תקבלו מבט חדש, רציני יותר. תוכלו גם אתם להפנים ולקלט, מה זה בעצם רבי, מה זו התקשרות. ולמה זה כל החיים שלנו, ה-כ-ל. מחכה לפגוש אתכם בבית המקדש - ולראות את ההתמסרות, ההתקשרות והאהבה הנוצרת שלכם לרבי מלך המשיח שליט"א

נברגע לפני שאני שולח אליכם את היומן הזה עברתי שוב בין דפיו המצהיבים. קראתי את השורות ואת מה שביניהם ועיני זולגות דמעות. מי בכלל חלם שעשרים וארבע שנה אחרי, נעמד עדין תחת העלם והסתר אים שכזה.

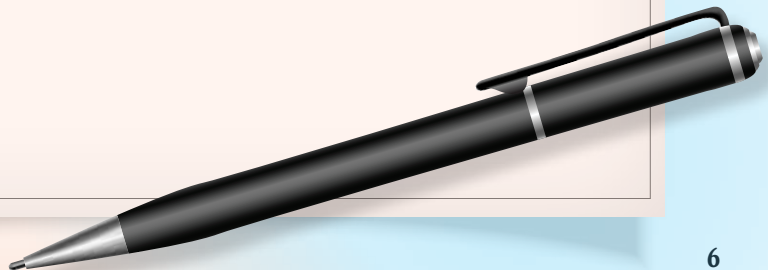
אבל, לאידך גיסא, מי בכלל הצליח להאמין שאכן נוכל לראות בעיני בשר ולהרגיש שהרבי חי וקיים. עשרים שנה חלפו, ועשרות אלפי אנשים עדיין ממשיכים לקשר את חייהם אל הרבי. הנבואות של הרבי בכל התחומים ממשיכות להתקיים.

אנחנו רואים אלפי חסידים צעירים, שקשורים ומסורים לרבי למרות ההעלם - ועוד יותר מקדם. רואים ומרגישים שהרבי קשור ומשפיע לנו. ועונה לנו על כל השאלות וממשיך לנו את כל ההשפעות! אבל עשרים וארבע השנים שחלפו הם לא רק הוכחה שהאמונה מנצחת. הם גם דרישה נוקבת מכל אחד מאתנו: קומו, עשו מעשה! הכריעו את הפף! קרעו את מסך החשך והביאו את ההתגלות של הרבי שליט"א מלך המשיח, הרמטכ"ל הגדול מכלם, תכף ומיד ממש!

בכונה, אינני חותם את שמי - מכיון שאני מקנה שכל אחד מכם עבר ותוה במהלך הלימוד את אותם החוויות שעברתי אז, והודהה עם כל מילה בדיוק כמוני - כך שכל אחד מכם מזמן לחתם את שמו!...

ד"ש ליענקלה ולחברים

מנחם מענדל
אבא של יענקלה

The image features a photograph of a brick building with a tree on the left and a white overlay in the center. The overlay contains Hebrew text and two red wavy lines. The background is a light blue gradient. On the right side, there are spiral binding marks.

היומן שלי
מהנסיעה לרבי
בשנת תשנ"ג

פתיחה

ליל ב' איר תשנ"ג

כל אותו הלילה לא יכלתי להרדם. שכבתי זמן רב על המטה ונסיתי לחדד את אזני, מנסה לקלט את הלחישות שגשמעו מהמטבח. לא הצלחתי להבין הרבה, אבל ידעתי בברור שברגעים אלו אבא ואמא מקבלים את ההכרעה הגורלית: האם אפשר לשלח ילד בגיל כזה, לנסיעה כזאת, לבד.

הילד הוא אני, כמובן. אז אין פלא שליבי דפק בחזקה והמחשבות התרוצצו במהירות. 'הלואי, הלואי שהם יסכימו', התפללתי בלי קול.

...

הכל התחיל לפני חדש, בערך. לפני פסח נערכה ההגרלה בתלמוד-תורה שסכמה את מבצע ההכנה הענק לי"א ניסן. קלנו היינו במתח גדול, ולא סתם: הפרס הראשון היה, לא פחות ולא יותר - פרטיס טיסה לרבי שליט"א, ל-770.

והבלתי יאמן קרה. אני זכיתי! כמעט התעלפתי מרוב התרגשות כששמעתי על כך. אני אזכה לטוס לרבי!

אבל אחר כך, התחילו הבציות. דעתם של ההורים שלי היתה שפדאי לחכות עוד שנה-שנתיים, עד שאגדל. אבל אני, כמובן, לא יכלתי להתאפק זמן רב כל כך. במשך כל הפסח חזרתי וטענתי כי אני ראוי ובוגור מספיק כדי לנסע. "וחוץ

מזה, הרי אהיה בבית של סבא מקראון-היטס, והוא ידאג לי. גם בערל'ה נמצא ב'קבוצה' והוא יוכל להשגיח עלי. אין מה לדאג!"

...

כנראה שנגדמתי, כי פתאום שמעתי את ה"בקר טוב" של אמא. עדין הייתי מטושטש קצת, ופתאום היא הפתיעה אותי: "החלטנו שתסע, מענדל'ה".

וואו! זנקתי תוך שניה מהכרית. נטלתי את הידים והתאפקתי מלפרץ ברקוד.

איזו התרגשות! איזו שמחה! תפלטתי התקבלה!

כל הדרך לתלמוד תורה הרהרתי בתויות המיוחדות המצפות לי. אפגש את סבא, אחרי שנים שלא ראיתי אותו; גם את בערל'ה, אחי, לא ראיתי מאז שנסע ל'קבוצה'; אטום במטוס בפעם הראשונה בתיים; והעקר - אזכה להגיע לרבי שליטי"א!

האמת היא, שכבר יותר משנה המצב לא כל כך פשוט. הרבי לא אומר שיחות, לא מחלק דו"רים ולא זוכים לשמע אותו. לעתים קרובות יוצא הרבי לתפלות עם החסידים ומעודד את שירת ה'אחי, ואז אחי בערל'ה מתקשר ומספר לנו על כך בהתלהבות. אבל ישנם גם ימים ושבועות בהם הרבי לא יוצא, ואז קולו של אחי נשמע בטלפון די שבור ומדכדך...

מקנה שכאשר אניע לרבי, אזכה אכן לראות אותו, וכמה שיותר.

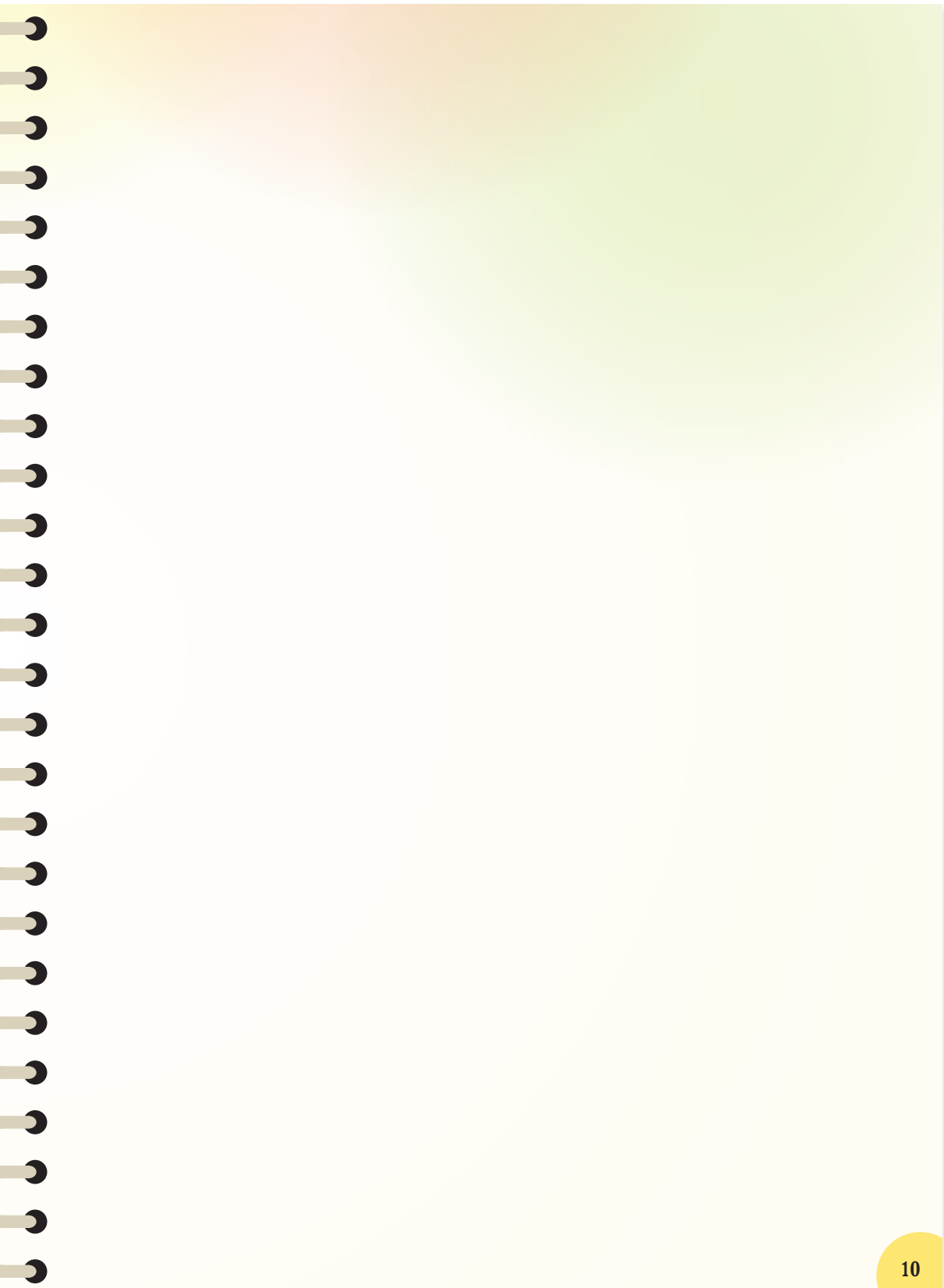
...

יום שלישי, כ' איר תשנ"ג

ימי ההכנות עברו במהירות, והנה, אנחנו כבר בדרך לשדה התעופה. אבא מאוד נרגש והוא מספר לי על החסידים שהיו הולכים רגלית ללויבאוויטש. אמא בקשי יכולה לדבר, מידי פעם היא ממלמלת שאשמר על עצמי ואתקשר הביתה שלוש פעמים ביום, לפחות.

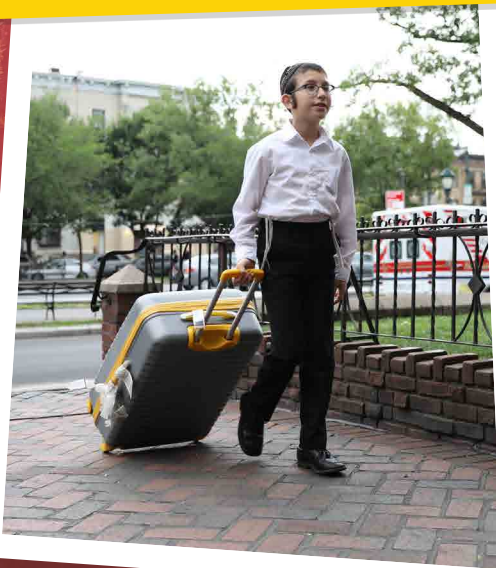
בקשי יהיה לי זמן לעכל את ההתרחשויות. אנו מתקדמים בשדה התעופה, והנה כבר נאלצים להפרד... אבא ואמא נופפו לי לשלום ואני המשכתי אל המטוס, לבד.

להתראות!

פּרָק א
רַבִּי. מַה זֶה?

פָּרָק א'

רבי. מה זה?

אני חייב להבין - למה אי אפשר לחיות בלי רבי?

לילה. אור ליום רביעי - כ"א איר תשנ"ג

הטיסה עברה בשלום ובנחת, ותוך כמה שעות מצאתי את עצמי מחוץ לשדה התעופה. השעה הייתה שעת לילה מאוחרת.

בערלה מצא אותי מהר. התנפלתי עליו בחבוקים ונשיקות, ויחד יצאנו אל הרכב.

במשך כל הנסיעה בערלה התועד אתי בחם ובהתלהבות, על 770 ועל הרבי שליט"א. אני, לצמית זאת, הייתי עסוק בהבלעת פהוקים ממשכים, ששקפו את עיפותי המצטברת...

"מתי מגיעים לבית של סבא, לישן?" שאלתי את בערלה, והוא הודיע שאו-טו-טו אנהנו ב'שכונה', בקראון-היטס.

"רגע, מה פתאום לישן?" מחה אחי. "דבר ראשון נכנסים ל-770! הנה, עוד שני רחובות ואתה זוכה להגיע לרבי!"

"אתה מבין?", קרא בהתלהבות וטלטל קלות את כתפי, מנסה לעורר אותי.

"770? טוב, שיהיה", הסכמתי ושמתתי את הראש על המשענת.

...

לאחר כמה דקות דרכו רגלי, בפעם הראשונה, בזאל הגדול של 770. הבטתי ימינה ושמאלה בהתענינות.

רב הזאל כָּבֵר הָיָה חֲשׂוֹךְ וְרִיק. בְּפִנֵּה אחת התפילל מִשְׁהוּ מַעְרִיב, על אֶחָד הספסלים נרדם אִיזָה בְּחוֹרְצ'יק ועוד שְׁנַי בְּחוֹרִים לְמָדוּ בְּחִבְרוּתָא. רק בְּפִנֵּת 770 הָיָה אור. הִתְקַרְבְּנוּ לְשָׁם.

קְבוּצַת בְּחוֹרִים הִצְטוּפְפוּ סְבִיב חֲסִיד מְבַגֵּר בעל זְקָן שִׁיבָה. זֶה הָיָה נִרְאָה כְּמוֹ הַתּוֹעֲדוֹת, אֲבָל לא הָיָה על הַשְּׁלֶחָן שׁוֹם אֶכֶל, רק בְּקִבּוּק 'מִשְׁקָה' קָטָן וְכִמְה כּוֹסוֹת.

"זֶה ר' מוֹטֵל, חֲסִיד מִיַּחַד בְּמִינוֹ", הִסְבִּיר לִי בְּעַרְלָה. "מִשְׁפִּיעַ' לא רִשְׁמִי. הַהֲתוֹעֲדוֹת שָׁלוּ הֵן מִשְׁהוּ. כָּל הַתְּמִימִים כָּאֵן אוֹהֲבִים אוֹתוֹ".

הִסְתַּקְרַנְתִּי, וְהִתְקַרְבְּתִי אֶל הַשְּׁלֶחָן. ר' מוֹטֵל דִּבֵּר בְּשִׁקְט, כְּמַעַט בְּלִחַשׁ, וְאָז, כְּשֶׁהוּא רָאָה אֶת בְּעַרְלָה הִתְפַּשֵּׁט על פְּנָיו חִיוּךְ רָחֵב. הוּא תָּפַס בְּזַקְנוֹ שֶׁל אֲחִי וְנָתַן לוֹ נְשִׁיקָה. "אֲחָהּ, בְּעַרְלָה... תִּהְיֶה כְּבֵר חֲסִיד שֶׁל הַרְבֵּי שְׁלִיט"א! אֲבָל בְּאֵמֶת".

לְפֶתַע נָח מִבְּטוֹ עָלִי. "מִי הֵיִלֵד שֶׁהִבְאֵת לְנוֹ? אָה?"

"זֶה אֲחִי, מְעַנְדְּלָה", הִסְמִיק אֲחִי. "הוּא הִגִּיעַ עִכְשָׁו לְרַבִּי, בַּפֶּעַם הָרִאשׁוֹנָה".

"פֶּעַם רִאשׁוֹנָה? או-אָה! תִּגִּיד לְחַיִּים", פָּנָה אֵלַי ר' מוֹטֵל בְּחִבְיבוּת. "בְּעֶצְמִי, אֲתָה קָטָן מְדִי, לא נוֹרָא..."

"אֲתָה שׁוֹמֵעַ מְעַנְדְּלָה? הַיּוֹם הוּא יוֹם הַהִלָּדָת שְׁלָךְ! כָּל הַחַיִּים שְׁלָךְ עַד עִכְשָׁו לא נִחְשָׁבִים. עִכְשָׁו אֲתָה יָכֹל לְהִתְחִיל לְחַיּוֹת. רק חַיִּים עִם הַרְבֵּי שְׁלִיט"א הֵם חַיִּים אֲמִתִּיִּם, חַיִּים שֶׁל יְהוּדִי, וְחוּץ מִזֶּה - אֵין שׁוֹם דְּבָר, נְאֻרְנִישְׁטוּ!"

הידעת?

יום הלקדת חסידי

הרבי הריי"ץ ספר על כמה וכמה חסידים שהחשיבו את יום בואם לליובאוויטש בפעם הראשונה, בתור יום הלקדת שלהם.

הוא ספר על מורו, החסיד ר' שמואל בצלאל שעפ"טל (הרשב"ץ) שהגיע לליובאוויטש בליל ששי פרשת משפטים - ובכל שנה ושנה, בתאריך זה, היה ער כל הלילה, יושב עם השעון לפניו ונוכר: "בשעה זו דרכתי על מפתן בית הכנסת של הרבי". הוא דימן להניח תפלין בשעה בה נכנס לרבי ה'צמח צדק' בפעם הראשונה.

הרבי מלך המשיח שליט"א הזכיר את המנהג בשיחתו, ואמר כי כך הוא גם בנוגע לאלו שהגיעו ל'ליובאוויטש שבליובאוויטש', אצל 'מורי וקמי אדמו"ר נשיא דורנו' - 770-ל.

יום ההגעה לרבי - יום הלקדת!

הרבי אומר

רגילות היתה אצל כמה וכמה חסידים, שהיו מחשיבים את הפעם הראשונה שבאו לליובאוויטש - אל הרבי ליום הלקדתם. כך היה אצל כל רבי בזמן נשיאותו, ועל-דך-זה בזמן נשיאותו של נשיא דורנו - אצל אלה שבאו ל"ליובאוויטש שבליובאוויטש" של נשיא דורנו, כבוד-קדשת מורי-וקמי אדמו"ר.

על פי שיחת ז"ך אלול תנש"א

"לתיים!" סיים ר' מוטל ופצח בנגון שמחה, תוך כדי שהוא מעניק לי צביטה הגונה...

...

הרכב החל בנסיעה אל הדירה של סבא, ואני הייתי עדין תחת הרושם של אותה התועדות-לא-מתכננת.

'רק כשהגעתי לרבי אפשר לחיות', בלי הרבי אין שום דבר... האמת היא שלא חשבתי על זה. בשבועות האחרונים התכוננתי הרבה לנסיעה - קניתי

כָּל מִינֵי דְבָרִים, וְדִבְרַתִּי בְּטֹלְפוֹן עִם סֵבָא וְתַכְנֵנְתִּי הֲרֵבָה תְּכַנִּיּוֹת. אָבֵל מִמֶּשׁ לֹא חֲשַׁבְתִּי לְהוֹלִיד מִחֲדָשׁ בְּנֵי יוֹרְק... מָה זֹאת אוֹמֶרֶת שֶׁהַיּוֹם נוֹלְדָתִי?

"תַּגִּיד לִי, בְּעֶרְלָה", פָּנִיתִי לְאָחִי, "ר' מוֹטֵל הַתְּכּוֹן בְּרַצִּינּוֹת, שׁוֹרֵק עֲכָשׁוּ אֲנִי מִתְחִיל לְחַיּוֹת'?"

"בְּטַח! בּוֹדָאִי בְּרַצִּינּוֹת. מָה הַשְּׂאֵלָה?...?"

"מָה זֹאת אוֹמֶרֶת 'מָה הַשְּׂאֵלָה'?", גַּחְכַּחְתִּי. "מִמֶּשׁ נִהְיִיתִי לְהַגִּיעַ לְכָאן, וְאֲנִי גַם מִחֲכָה לְרֵאוֹת מִחֵר אֶת הַרְבֵּי. אָבֵל מָה כְּבֹר קָרָה? נִרְאָה לִי שֶׁאֲנִי חַי בְּטוֹב וּבְנִצְעִימִים כְּבֹר אַחַת-עֶשְׂרֵה שָׁנָה, וְאֲנִי אֶפְלוּ יֶלֶד יְהוּדִי טוֹב - עוֹד לִפְנֵי שֶׁהִגַּעְתִּי לְרַבִּי'!"

"לֹא, מְעַנְדְּלָה", אָמַר בְּעֶרְלָה בְּהַחֲלָטִיּוֹת. "בְּלִי הַרְבֵּי אֵי-אֶ-פֶ-שֶׁ-ר לְחַיּוֹת".
 "מָה? לְמָה?" הִתְבַּלְבַּלְתִּי.

בְּעֶרְלָה עוֹד לֹא הִסְפִּיק לַעֲנוֹת וְהִרְכַּב נְעֻצָּר מוֹל הַבַּיִת שֶׁל סֵבָא. יֵצְאוּ וְהִתְחַלְנוּ לְהוֹרִיד אֶת הַמַּזוּזוֹת. "נִתְאַרְגֵּן בְּזֵרִיּוֹת", קָרָא בְּעֶרְלָה. "הִגַּעְתָּ מִטִּיסָה. אֵתָה תִּיב לִישׁוֹן".

"אֲנִי בְּכֹלֵל לֹא עֵינִי", קִרְאתִי תוֹף כְּדֵי שֶׁעֲלִינוּ בַּמַּדְרָגוֹת. "וַיְהִיָּה לִי מְאוֹד קֶשֶׁה לְהִרְדֵּם, אִם לֹא תִסְבִּיר לִי - לְמָה בְּדִיוֹק ר' מוֹטֵל הַתְּכּוֹן?"

...

סֵבָא וְסֵבָתָא קָבְלוּ אֶת פָּנָי בְּחֵם. סֵבָתָא הִגִּישָׁה לָנוּ מִשְׁהוּ לְאֹכֵל וְאַחַר כֵּן הִרְאָתָה לִי אֵיפֹה הַחֲדָר שְׁלִי. וּוְאוּ, חֲדָר מִיְחָד וּמְפַנֵּק הוֹכֵן רַק בְּשִׁבְלִי... תוֹף דְּקוֹת סְפוּרוֹת הֵייתִי בַּמַּטָּה, אַחֲרֵי קְרִיאַת שְׁמַע וְנִעְגַל וּוְאוּסְעָר' לִיד הַמַּטָּה, מוֹכֵן לְשֹׁנָה. מִמְתִּין לְבְּעֶרְלָה, שִׁיעֲשֵׂה לִי קֶצֶת סֹדֵר בְּעִנְיָנִים.

מה זה 'חיים'?

"טוב" נכנע בערל'ה. "אנסה לענות לך. אמרת שאתה 'חי טוב כבר אחת-עשרה שנה'. תאמר לי, מה זה 'חיים'? כדי להבין מה זה אומר שהרבי הוא כל החיים שלנו, חייבים לעצר רגע ולחשוב: בשביל מה אנחנו חיים כאן, בכלל?"

"אממ... אני חושב, אממ...", מה באמת התשובה?

"כנראה כדי שנהיה יהודים טובים, נקים מצוות ונתנהג טוב. לא?" נסיתי לענות. "זה נכון, אבל לא מדויק. התפקיד שלנו הוא לא רק 'להתנהג טוב'. אלא הרבה יותר מזה."

"יש לנו תפקיד גורלי, שאותו אנחנו חייבים למלא. הקדוש-ברוך-הוא רוצה להתגלות בעולם הזה, והתפקיד שלנו בתור חילים בצבא שלו, הוא להכין את העולם לך. כמו שאתה כנראה יודע, בחסידות קוראים לזה 'לעשות לו יתברך'..."

"דירה בתחתונים!" התפרצתי.

"נכון מאוד", הנהן אחי, "דירה בתחתונים בחיינו הרגילים זאת אומרת, שאנחנו צריכים לדאג שכל החיים שלנו יהיו מקדשים אך ורק לרצון ה'. שהוא ירגיש 'נח' כביכול, כמו 'בבית'. כשאנחנו חושבים מחשבה לא טובה, או עושים משהו שלא מתאים ליהודי, זה לא מקום ש'נח' לקדוש-ברוך-הוא להתגלות בו, רחמנא ליצלן..."

"מענדל'ה! חיים שבהם הקדוש-ברוך-הוא שורה ומרגיש 'נח', הם חיים אמתיים וטובים. כל דבר אחר שמפריע למשימה הזו להצלחת - הוא לא חיים!"

הרבי - 'תזנות' לבצוע המשימה

נאלמתי דם.

"האמת היא שאף פעם לא חשבתי על זה ככה", הגבתי. "נראה לך שפאקט, זאת משימה בשבילי? נראה לי קשה קצת..."

"הרי תכל'ס, מחר, כשאקום בבקר - הדבר הראשון שעליו אחשב יהיה, כנראה, כוס שוקו חם. אני לא כל כך אזכור את זה שאני חיל, שיש לי משימה תמידית."

ככה זה, אני בסך הכל ילד... וחוזר מזה, נראה לי שגם אנשים מבגרים לא מרגישים תמיד את הקדוש-ברוך-הוא... אתה מכיר אנשים שחיים ככה?!"

"אתה אולי צודק", ענה בערלה. "רב האנשים לא חיים ככה, כי אנחנו בתוך גוף גשמי שרוצה רק לאכל ולהנות, ובתוך עולם גשמי - שלא כל כך מזכיר לנו את הקדוש-ברוך-הוא.

"אבל יש מישהו אחד, יחיד ומיוחד. מישהו שלא שוכח אף פעם, הוא מחבר תמיד לקדוש-ברוך-הוא. אתה יודע מי זה?"

"גו..", חפיתי להמשה.

"הרבי - פמובון!

"אצל הרבי, העולם לא מסתיר כלל את האמת. כל החיים של הרבי הם רק קדשה ודביקות בקדוש-ברוך-הוא, והגוף כלל לא מפריע לו לעבד את ה'. הרבי לומד תורה, מתפלל ומיעץ ליהודים במשך כל היממה, כמעט בלי לאכל או לישן. הטבע בכלל לא מפריע לרבי ושום קשי לא מגביל אותו - הוא יכול לשנות את הטבע, ולחולל נסים ונפלאות.

"הקדוש-ברוך-הוא נתן לנו את הרבי, כדי שנוכל להסתפל עליו ולראות, איך כלו קדש לרצון ה' והוא למעלה מהטבע. כשנראה את הרבי, נקבל גם אנחנו את הכח. תמיד נוכל להזכר בקדוש-ברוך-הוא, במשימה שהוטלה עלינו, ולמלאות אותה בשלימ..."

"אוף", קטעתי את בערלה באמצע. משהו הרס לי פתאום את הרכוזה... אה, זה רק זבוב. זנקתי אוטומטית מהמטה והתחלתי במרדף אחרי הזבוב העקשן, שהחליט להציק לי בכל מחיר ולהפריע את שיחתנו. זה היה מטורד לא קטן אבל הוא הסתים בנצחון, החצפן הקטן ברח מהחלון.

רבי אבraham יהושע כהן

תזכורת לעבד את השם

בבדי להקל ולהביא ליתר גלוי את שליחותו של כל יהודי מהקדוש-ברוך-הוא - נתן השם ליהודים נשיא בכל דור ודור. ועד בדרנו - נשיא דורנו, כבוד-קדשת מורי-וְחמי אדמו"ר, אשר השם "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", "התגלות אלקות על-ידי צדיקים ואותות ומופתים שבתורה", כולל גם האותות ומופתים של הצדיקים שבכל דור ודור, כפי שראינו אותות ומופתים אצל נשיא דורנו.

שנשיא הדור נותן נחות לכל אנשי הדור למלא שליחותם לפרסם אלקות בעולם.

על פי שיחת שמח"ת תשמ"ו

'כמה כיהן לרבי', חשבתי לעצמי פתאום. 'אני - זכור פצפון יכל להוציא אותי מדעתי, ולהשפית ממני את הדברים הכי חשובים תוך שנה. ואלו הרבי תמיד מחבר לה' ושום דבר לא יכל להפריע לו'...

"אז אתה רוצה לומר", שאלתי את בערלה, "שפשאני מסתכל וחושב על הרבי, גם אני יכל להיות כזה - להרגיש תמיד את הקדוש-ברוך-הוא, ולעבד אותו?"

בערלה חשב לרגע, ואז אמר, "כן, ממש ככה. אמנם אנחנו לא יכולים להיות כמו הרבי, אבל בהחלט - הרבי נותן לנו כח, שנוכל לבצע בכל הכח את התפקיד שלנו".

אני יכל להתחבר. רק דרך הרבי!

"אני צדין לא מבין", המשכתי להקשות. "בא נגיד שאני אצליח לעבד את ה' ולעשות את מה שהוא רוצה ממני. אבל איך אני יכל להתחבר אליו? אולי הרבי יכל להיות מחבר. אבל אני - איך אני יכל?"

אחי שקע לרגע בהרהורים, ואז אמר ברכות: "מענדלה, שכחת שיש לה נשמה אלקית? אתה יכל!"

"באמת?! קראתי באירונגיה, 'תמיד מדברים אתי על הנשמה, אבל אני לא ממש מרגיש אותה. אני נמשך מאוד לאכל ושתיה, ולכל מה שהגוף דורש - אבל את הנשמה שלי אני בקשי מכיר, אולי מהספורים..."

"זו באמת בעיה רצינית!" הסכים בערליה. "אנחנו מרגישים כל הזמן את הגוף הגשמי, והנשמה היא רוחנית וגבוהה. אנחנו נמצאים בעולם גשמי שאותו רואים בעיניים, והקדוש-ברוך-הוא גבוה ונשגב באין ערוך..."

"כדאי שתדע, מענדליה - שהבעיה הזו לא התחילה היום.

"בזמן מתן תורה, התגלה הקדוש-ברוך-הוא בכבודו ובעצמו על הר סיני. הקולות והברקים נשמעו בכל העולם ואימה נפלה על כל הבריאה. שור לא געה, צפור לא ציצה. בני ישראל, שעמדו תחת ההר, ראו לנגד עיניהם מראות אלקיים מפלאים שאי אפשר לתאר.

"הגלוי היה יותר מדי בשביל עם

ישראל. הגוף שלהם לא יכל היה להכיל את הקדושה, ונשמתם פרתה מגופם - עד שה' החיה אותם... בדיוק כמונו, גם בני ישראל לא היו יכולים לחבר בין הרוחניות הנשגבת לגשמיות הנחותה.

"ומה היה הפתרון? משה רבינו!

"משה רבינו הוא זה שיכל היה להעביר לבני ישראל את עשרת הדברות, לקבל את הגלוי הנעלה מהקדוש-ברוך-הוא ולהעביר אותו אל העם. וכפי שמשה רבינו אמר: "אנכי עומד בין ה' וביניכם, להגיד לכם את דבר ה'" בדיוק לכן, נקרא משה רבינו בתורת החסידות בשם 'ממצע המחבר' - הוא זה שמחבר בינינו לקדוש-ברוך-הוא.

"וואת התשובה למה ששאלת, מענדליה", פנה אלי בערליה. "הזהר אומר שישנו 'אתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא' [=התפשטותו של משה בכל דור ודור]. בכל דור יש רבי, ה'משה' שבדור. אנחנו אמנם מגבלים, וקשה לנו להתחבר - ולכן הרבי נותן לנו את הכח. הרבי הוא הממצע המחבר, בינינו לקדוש-ברוך-הוא."

הרב יואל טייטלבוים

ממצע המחבר

על "איש האלקים" אומרים חז"ל "אם אלקים למה איש ואם איש למה אלקים נו', מחציו ולמטה איש מחציו ולמעלה האלקים". ובהיות אצלו שני ענינים אלו - "איש (ו)האלקים" - יש בכח משה לחבר אלקות עם העולם.

משה הוא "איש האלקים" בכל מציאותו, שגם "מחציו ולמטה" - בעסקו בענינים גשמיים - הוא חלק מ"איש" האלקים, וגם "מחציו ולמעלה" - בעסקו בענינים רוחניים - הוא חלק מ"איש" (האלקים).

משיחת י"ב תמוז תש"י

גוף גשמי ונבל זאת נקרא 'אלקים'

"רגע", עצרתי את בערל'ה. "אבל איך? אתה הרי אמרת בעצמך מקדם שמאד מאד קשה לעשות חבור כזה - בינינו לבין הקדוש-ברוך-הוא. אז איך בדיוק משה רבינו, או הרבי, עושה את זה? מה יש לו, שלנו - אין?"

"באמת כדאי שנעצור לרגע, ונבין מי זה משה רבינו" החל בערל'ה בהסברו המרתק. "בתהלים פרק צ' כתוב 'תפלה למשה - איש האלקים', ועל כך מסבירים חז"ל במדרש ש'מחציו ולמטה איש, ומחציו ולמעלה אלקים'. זאת אומרת שאצל משה רבינו התחברו שני הענינים: מצד אחד הוא 'איש', ומצד שני הוא 'אלקים'."

"אלקים?" קפצתי מיד בפליאה. "איך אפשר לקרא למשה רבינו בשם כזה, 'אלקים'? מה זאת אומרת?"

בערל'ה לא נבהל. "רק רגע. מיד נסביר הכל:

"מצד אחד - משה רבינו היה איש. בשר ודם, שנולד מאב ואם, עם גוף גשמי שאפשר לראות ולשמע. כמובן שגופו של משה היה מזכך וקדוש, אבל הוא היה גוף גשמי ממש כמו שלנו.

"ומצד שני - למשה רבינו היתה נשמה גבוהה מאוד. נשמה שמאחדת לגמרי עם הקדוש ברוך הוא. וגם הירידה לעולם לא הסתירה עליו. אצלנו הנשמה מסתתרת ומכסה, ואנחנו צריכים להתאמץ לגלות אותה. אבל נשמתו של משה רבינו האירה בגלוי, וגם למטה הוא הרגיש רק אלקות, בלי שום דבר אחר.

"מכיוון שלמשה היתה נשמה כזו מיחדת, לכן הוא היה בטל לחלוטין לקדוש-ברוך-הוא. זה לא שהיו לו רצונות ומחשבות משלו שיכלו להפריע לו, והוא התגבר עליהם כדי לעבד את ה'. מלכתחלה לא היה לו שום דבר אחר. משה לא התבטל לה, זה פשוט היה המציאות שלו - הוא היה בטל מלכתחלה, באפן אוטומטי!"

"וואו!" קטעתי את אחי בהתפעלות.

"אם כן, יוצא שמשה רבינו לא היה רק צדיק גדול שעשה תמיד את מה שה' רוצה. משה רבינו, בעצם - הוא - הוא - הוא היה שום דבר! מעצמו לא היה לו כלום, הוא היה רק מה שה' רוצה!"

"בדיוק!" נהנה אחי. "הסברת מציון. משה רבינו לעצמו היה שום דבר, פשוט לא היתה לו שום מציאות. ולכן כשהסתכלו על משה רבינו לא ראו בו שום דבר - חוץ מדבר אחד, הבטול לקדוש-ברוך-הוא, וזה היה כל המציאות שלו".

"אהה..." המשכתי מיד. "לכן אפשר לקרא למשה רבינו 'אלקים'. על שם הקדוש-ברוך-הוא שנמצא בו לגמרי בגלוי - הנשמה שלו!"

"מציון", אחי חיד בנהנאה והמשיך למשפט הבא... "ואותה נשמה מפלאה - של משה - נמצאת בכל דור ודור, אצל הרבי של אותו הדור - אם כן הרבי שליט"א הוא ממש 'איש האלקים'."

להתחבר ישירות

שתי דקות ארכות עברו בשתיקה.

"מענדלה, אתה ישן?" שאל בערלה.

"לא..."

הייתי עסוק בנסיון לעפל את החדוש האדיר שבערלה 'הנחית' עלי. מעולם לא דמינתי לעצמי כמה מיחד הוא הרבי! אין לו כלום חוץ מהקדוש-ברוך-הוא - והוא גם בשר ודם בגוף גשמי שאפשר לראות ולמשש...

רבי מאיר שפירא

מחברים ישירות

ספר לי מישהו - בהתפעלות - שכבוד-קדשת מורי-וקמי אדמו"ר אפר לו: תהיה מקשר אלי, ועל ידי תהיה מקשר אל מי שאני מקושר. - הלה חשב שבאמרו "אל מי אני מקשר" התכוון הרבי לאביו אדמו"ר מהורש"ב נשמתו-עדן וכיוצא-בזה, ומזה היתה התפעלותו, אבל האמת היא, שכונת הרבי היתה להתקשרות עם עצמות ומהות אין-סוף ברוך-הוא! -

משיחת יום ב' דחג השבועות תשי"י

"נו, אז עכשו אתה מבין, איך הרבי מחבר אותנו לקדוש-ברוך-הוא?"

בערלה לא המתין לתשובה, והמשיך: "כשאנחנו מתחברים לרבי, אנחנו לא מתחברים לעוד מישהו בדרך לקדוש-ברוך-הוא, חס ושלום. מכיון שהרבי לא תופס שום מקום לעצמו והוא בטל לגמרי לקדוש-ברוך-הוא, לכן על ידו אנחנו קשורים ומחברים אוטומטית, בקשר ישיר, למי שהרבי קשור - לקדוש-ברוך-הוא!"

"וגם את זה אנחנו רואים אצל משה רבינו. במתן תורה אמר משה לבני ישראל 'אנכי עומד בין ה' וביניכם, להגיד לכם את דבר ה', ויחד עם זאת הוא אמר גם 'פנים בפנים דבר ה' עמכם' - שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו דבר אתנו! איך זה יכל להיות? כי כשמשה רבינו מדבר אתנו, זה לא הוא. הוא בעצמו - אין לו מציאות, וממילא דרכו אנחנו מקבלים הישר מהקדוש-ברוך-הוא!"

...

אם היה לי איזה שהוא סכוי להרדם הלילה, הרי שבערלה, אחי היקר, הרס אותו לחלוטין.

פתאום היו לי כל כך הרבה מחשבות חדשות, מפתיעות. עד עכשו ידעתי שהרבי הוא צדיק גדול שנותן ברכות ומחולל נפלאות. אבל על זה, לא חשבתי. הרבי הוא ממש משה רבינו! אין לו שום מציאות משלו, הוא בטל לגמרי לקדוש-ברוך-הוא ומגלה אלקות בתוך העולם. הוא הדבר הכי גדול והכי קדוש שיש!

ואני, סתם מענדל'ה אחד קטן, זכיתי להגיע אליו, אל הרבי הענק הזה! ומחר, אם הרבי יצא לאחר התפלה - אני אזכה אפלו לראות אותו!

התחלתי לקלט שהיום הוא הכי גורלי בחיים שלי. ואני עוד חשבתני שסתם קבלתי איזה חפשה מענינת ובקור משפחתי... הגעתי לרבי, זה משהו אחר לגמרי מכל מה שרק אפשר לדמיין!

היום למדנו

החיים שלנו. חיים אמתיים של יהודי, הם רק כשהוא ממלא בשלמות את תפקידו - לעשות לקדוש-ברוך-הוא דירה בתחוננים, שהקדוש-ברוך-הוא 'רגיש נח' בכל מעשיו, דבוריו ומחשבותיו.

התזכרת. זה קצת קשה לזכור את התפקיד... ולכן, ה' נתן לנו את הרבי, שקדשתו העצומה מזכירה לנו לבצע את התפקיד כראוי.

ממצע המחבר. איך בכלל אפשר לחבר בין הקדוש-ברוך-הוא והקדשה, לעולם הגשמי? זה בדיוק הכח של משה רבינו, ה'ממצע המחבר' שעומד בין ה' לבני ישראל ומחבר ביניהם.

איש האלקים. הכח של משה לחבר, מגיע מהחבור אצלו בעצמו: מצד אחד הוא 'איש' בגוף גשמי, ומצד שני אין לו שום מציאות והוא בטל לגמרי לקדוש-ברוך-הוא, עד שנקרא 'אלקים'.

להתחבר לרבי. על ידי הקשר לרבי, אנחנו מתקשרים ישירות לקדוש-ברוך-הוא. וכה, ורק כה, אנחנו יכולים להיות באמת!

צַיִי עֲהוֹזָה

א בערך'ה הסביר שכאשר מסתכלים על הרבי מלך המשית שליט"א, נזכרים בקב"ה ובמושימה שעלינו למלא - לעשות לה' דירה בעולם הזה.

הסבר איך הרבי הוא התזכרת?

ב למה בשעת מתן תורה היו צריכים בני ישראל לשמע את עשרת הדברות דוקא ממושה רבינו ולא ישירות מה'?

א. שהילדים לא יבהלו מהרעש.

ב. כי לא יכלו להכיל את הקדושה, בלי משה הממצע המחבר.

ג. הם רצו לשמע רק מה'.

ד. כי לא הבינו אידיש.

ג היום למדנו שהרבי מלך המשיח שליט"א הוא איש האלקים.

הסבר את שני הצדדים:

אלקים: מצד שני הוא

איש: מצד אחד הוא

ד סמוך נכון או לא נכון - איזו מהעבודות הבאות מתאימות לענינו של הרבי מלך המשיח שליט"א:

הרבי הוא גם איש וגם אלקים.	☐ לא נכון	☐ נכון
הרבי הוא מלאך.	☐ לא נכון	☐ נכון
הרבי הוא משה רבינו שבדור.	☐ לא נכון	☐ נכון
הרבי מזכיר לנו לקיים תורה ומצוות.	☐ לא נכון	☐ נכון
הרבי הוא בשר ודם וגשמי.	☐ לא נכון	☐ נכון
הרבי הוא החיים שלנו.	☐ לא נכון	☐ נכון

פָּרָק ב'
הַפֶּל מֵהַרְבֵּי

פרק ב

הכל מהרבי

מענדל'ה לומד וקולט שכל פרט בחיים הגשמיים
והרוחניים מגיעים ממקור אחד - הרבי.

יום רביעי, כ"א איר תשנ"ג

אני לא יודע כמה זמן ישנתי, אבל לפתע הרגשתי יד שמטלטלת אותי בחזקה.

"מענדל'ה, נו! מהר, קום!..."

מה קורה כאן? כמו מתוך חלום, אני שומע את אבא.

"קום מיד! אתה מאחר את הטיסה!"

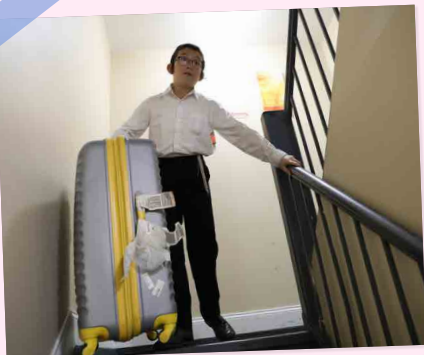
"מה?! נבהלתני."

לא היה לי הרבה זמן לחשב. זנקתי בבהלה, נטלתי את ידי והתלבשתי במהירות
עצומה. מרב לחץ, סגרתי את הכפתורים לא נכון...

לקחתי את התיק שלייד המטה ורצתי אל המבואה, שם מנחת המזודה העצוקית
שלי. לקחתי אותה ופתחתי את הדלת.

רגע לפני היציאה, נזפרתי בחליפת השבת התלויה על החבל, שעדין לא הספקתי
להכניס. אין ברירה, היא תשאר שם.

את המדרגות למטה דלגנו שתיים-שתיים. בחדר המדרגות נזפרתי בעוד עשרה
דברים חשובים ששכחתי בבית, אבל הטיסה חשובה יותר...

אבא התניע את הרכב ואני נצלת
את הזמן לסדר את הבגדים והנעלים.
”אני לא בטוח שתספיק לעלות על
המטוס...”, לחש אבא בחשש-מה.

הגענו לשדה התעופה. ירדנו עם
המזודות ופתחנו בריצה מבהלת לעבר
הדלפקים. גרונני יבש, התנשמת
והתנשפתי אך לא עצרתי. ”אל תדאג
מענדל'ה, עוד רגע אנחנו מגיעים
לדלפק”.

התרדה הזרימה אלי כחות מחדשים שמעולם לא ידעתי על קיומם.
רצתי כפי שלא רצתי אף פעם. והנה, הגענו אל הדלפק... האם באמת הספקתי
את הטיסה? לבי פרפר מיוחד...

...

”בקר טוב, מענדל'ה החסיד!”

באמצע שדה התעופה נשמע לפתע קולו של אחי בערל'ה. מה? מה קורה פה?
שפשפתי את עיני במבוכה.

קרנני השמש שטפו את החדר. רגע, התעוררתי עכשו מהשנה! הכל היה חלום...
התקשיתי 'לנחות' בחזרה למציאות, המתח שאפף אותי היה כל כך מוחשי.
הייתי עדין בלחץ להספיק את הטיסה. חשתי את קצב הנשימות המתגבר שלי
בעקבות הריצה אל הדלפק. אחרי הכל, כזה לחץ לא היה לי אף פעם, לא בחלום
ולא במציאות.

לאט לאט התחלתי לעכל מה קורה. ליתר בטחון, פתחתי את המזודה וראיתי
שחליפת השבת שלי אכן נמצאת שם, עם שאר החפצים. איזה נס.
תוך כמה דקות הייתי לבוש, לאחר אמירת ברכות השחר וטעימת 'מזונות', מוכן
לצעד עם אחי בערל'ה ל-770. הבקר הראשון שלי עם הרבי! וואו!

...

השמש האירה על 770 ויכלתי לראות אותו ברור, לא כמו בלילה.

אתמול בלילה, בכניסה הראשונה, הייתי די צעף ולא ממש הבנתי מה קורה... אבל עכשו אני מבין! אני יודע שבבית הזה שכן איש האלקים, הרבי שמאחד עם הקדוש-ברוך-הוא לגמרי. זה בעצם הבית הכי קדוש בעולם!

נכנסתי פנימה בתורת קודש. אפילו ילד קטן כמוני יכל לחוש את השכינה השורה בין כתי 770.

"כעת ישנו 'סדר חסידות' בהכנה לתפלה", הסביר לי בערל'ה. "אחרי זה נתפלל שחרית בשעה הקבועה למנין של הרבי - עשור. בעזרת השם הרבי יצא היום לתפלה".

השארתי את בערל'ה עם התברואת שלו, ופניתי להסתובב קצת ביזאל' הגדול. אני חייב להפיר כל פנה ב-770, וזה נראה מקום די גדול. הזמן קצר והמלאכה מרבה!

...

הידעת?

למוד חסידות לפני התפלה

כבר מזמן המשנה נהגו החסידים הראשונים' לשהות משך זמן לפני התפלה, כדי להתכונן ולהתבונן בגדלת ה'. כך גם נפסק להלכה ברמ"א ובשלחן ערוך אדמו"ר הזקן, שקדם התפלה יש להתבונן ברוממות הא-ל ושלפלות האדם.

בתורת החסידות ישנו דגש מיוחד על התפלה וההכנות אליה. מראשית תקופת החסידות נהגו החסידים להתבונן שעות ארוכות לפני התפלה, ללמד הרבה חסידות ולהתפלל באריכות גדולה. מאז יסוד ישיבת 'תומכי תמימים', נקבע ללמוד החסידות לפני התפלה כסדר רשמי של ישיבות תומכי תמימים, חלק ולא יעבר.

גם אנחנו נשתדל להתכונן ברצינות לתפלה, להתפנות מכל שאר העסוקים ולחשב רק על הקדוש-ברוך-הוא.

"זה הבקור הראשון שלך אצל הרבי?"
שאל אותי בהתפעלות ישראליק -
בחור אמריקאי נחמד, שפגשתי אחרי
חצי שעה של שוטטות, יושב עם
החברותא על בימת ההתועדיות.

"איזה יום מיוחד! בוא נצל קצת את
הרגעים הנפלאים ותלמד אתנו על
ה'יחידה'..."

הסבמתי.

זו הייתה קצת בעייה. דבר ראשון, אף
פעם לא ראיתי 'ספר המאמרים' מבפנים. ודבר שני, לא הבנתי מהי ה'יחידה'
הזאת שעליה הם מדברים (אמרים 'יחידה', לא 'יחידה' - הבנתם?).

אבל אל דאגה, ישראליק לא השאיר אותי 'לשבר את הראש' לבד. עם העזרה
שלו, התחלתי להבין.

בלי חליפה אפשר להסתדר. אבל בלי 'יחידה' לא!

"תאר לעצמך", פתח ישראליק, "שעומד לפניך דבר חשוב שאתה מאוד מאוד
רוצה, והוא בשבילך ממש כל החיים. למשל... נגיד..."

"נגיד שאני עומד לטוס עכשיו לרבי", חיקתי.

ישראליק חיה גם הוא, "מצין. ועכשו תדמיון, שאתה בלחץ גדול מאוד להספיק
את הטיסה, שהיא ממש משאת חיה. אתה תיב להוודרו מאוד, ואם לא - תפספס
את הטיסה, וכל עולמך יחרב.

"ובדיוק נזכרת במשהו אחר. משהו חשוב מאוד אפילו. כמו..."

"כמו חליפת שבת שלא הספקתי להכניס למוזודה", השלמתי מיד, וחיוכי התרחב.

"אוקי, חליפה לשבת. אתה ממש אוהב את החליפה הזו, וכל השבוע אתה מחכה
ללבש אותה. ועכשו אתה נזכר שהחליפה נשארה בבית. מה תעשה?"

"מה השאלה?" קראתי מיד בלי להתבלבל, כשהמתח מחלום הלילה עודנו
מפעפע בי. "בלי לחשב פעמים אני אמשיך וארוץ, לא לפספס את הטיסה".

"מה, החליפה לא חשובה לך?" הקשה ישראלִיק.

"בטח, היא חשובה מאוד", עניתי. "אבל בלעדֶיהָ אֶסְתַּדֵּר, גם כִּן אֲנִי יִכַל לְחַיֹּת. אבל אם אֶפְסֵם אֶת הַטִּיסָה? זֶה יִהְרַס לִי אֶת הַחַיִּים! אֵי אֶפְשֶׁר אַחֲרַת!"

"יפה מענדל'ה", שִׁבַּח יִשְׂרָאֵלִיק. "הַסְּבֵרֶת מְצִינ'."

"וְעַכְשָׁו נִנְסָה לְהַבִּין אֶת מַה שֶׁכָּתוּב כָּאן, בְּמֵאמֶר, עַל הַקָּשֶׁר בֵּינֵנוּ לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. יֵשׁ לָנוּ בַחַיִּי הַיּוֹם יוֹם כָּל מִינֵי רְצוֹנוֹת, חֲשׂוּבִים יוֹתֵר אוֹ פָחוֹת. לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ רוֹצִים לַעֲשׂוֹת אֶת רְצוֹן ה', וְלַפְעָמִים - אֲנַחְנוּ רוֹצִים גַּם דְּבָרִים אַחֲרִים..."

"אָבֵל לַפְעָמִים, בְּרָגְעִים מִיְחָדִים - פִּתְאוּם אֲנַחְנוּ יְכוּלִים לְהִרְגִישׁ אֶת הַקָּשֶׁר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הַיּוֹם בְּעֵצְמָה גְבוּהָה כָּל כֶּה, שֶׁאֲנַחְנוּ לֹא מְסַגְּלִים לְחֹשֶׁב עַל שׂוֹם דְּבָר אַחֵר - אֲנַחְנוּ מְרַגְּשִׁים שֶׁזֶה מִמֶּשׁ כָּל הַחַיִּים שֶׁלָּנוּ. וְלָכֵן אֲנַחְנוּ מוֹכְנִים לְהִקְרִיב אֶת כָּל הַרְצוֹנוֹת הָאַחֲרִים, כְּדֵי לְשָׁמֵר עַל הַקָּשֶׁר שֶׁלָּנוּ אִתּוֹ."

"זֶה בְּדִיוֹק מַה שֶׁקָּרָה לַיהוּדִים הַקָּדוֹשִׁים מְכַל הַדּוֹרוֹת, עַלִּיהֶם שֶׁמְעַנּוּ בְּכָל הַסְּפוּרִים - שֶׁמְסַרּוּ אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל קְדוּשַׁת ה'. יִכַל לְהִיּוֹת שֶׁלְּפָנַי כֵּן, אוֹתָם יְהוּדִים עָשׂוּ מַה שֶׁהֵם רוֹצִים וְלֹא תָמִיד אֶת רְצוֹן ה', אָבֵל בְּאוֹתוֹ רָגַע, כְּשֶׁהֲצִיבוּ לָהֶם אֶת הַבְּרִיָּה - אִם לְכַפֵּר בַּה', אוֹ לְמוֹת - הֵם מְסַרּוּ אֶת נַפְשָׁם בְּלִי הַסּוֹס. אֵיךְ פִּתְאוּם זֶה קָרָה?"

"אֵיךְ בְּאֵמֶת?" שְׁאַלְתִּי בְּסִקְרָנוֹת.

נְשִׂיא הַדּוֹר - יְחִידָה הַכְּלָלִית

ידוע, שֶׁנִּשְׁמַתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ הִיא בְּחִינַת יְחִידָה הַכְּלָלִית. וּמִכֵּיּוֹן שֶׁבְּנִשְׁמַתוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ גַּם בְּחִינַת יְחִידָה, בְּמֵאמֶר רז"ל חֲמֵשֶׁה שְׁמוֹת נִקְרְאוּ לָהּ (לְנִשְׁמָה) נֶפֶשׁ רוּחַ נְשָׁמָה חַיָּה יְחִידָה", נִמְצָא, שֶׁאֶצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל יֵשׁ נִיצוּץ מְנַשְׂמַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ - בְּחִינַת הַיְחִידָה שֶׁבְּנֶפֶשׁ, שֶׁהִיא נִיצוּץ מְבַחֲנֵינַת הַיְחִידָה הַכְּלָלִית - נְשִׁמַת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ.

רבי אומר

שיחת שמח"ת תשמ"ו סי"א

"בְּדֶרֶךְ כָּלֵל, אֲנַחְנוּ לֹא מְרַגִּישִׁים אֶת הַנְּשֻׁמָּה שְׁלֵנוּ בְּגִלּוּי - אֲלֵא אֶת הַרְצוֹנוֹת הַגִּשְׁמִיִּים שֶׁל הַגּוֹף. כִּשְׁאֲנַחְנוּ רוֹצִים לַעֲשׂוֹת מִצְוֹת, אוּ לְהִתְגַּבֵּר עַל הַיֵּצֵר הָרַע - אֲנַחְנוּ מִשְׁתַּמְּשִׁים בַּכּוֹחַ הַרְגִּילִים שֶׁל הַנְּשֻׁמָּה שְׁלֵנוּ, בְּכַדֵּי לְהִתְאַמֵּץ לְהִתְחַבֵּר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. אֲבָל עֲלֵיהֶם לַפְעָמִים הַיֵּצֵר הָרַע מִצְלִיחַ לְהִתְגַּבֵּר.

"אֲבָל יֵשׁ אֶת הַיְחִידָה'. הַיֵּצֵר הַרְגָּא הַכִּי נִעְלִית בַּנְּשֻׁמָּה, וְהִיא מְשֻׁהוּ אַחַר לְגַמְרֵי. הַיְחִידָה שְׁלֵנוּ לֹא צְרִיכָה לְהִתְאַמֵּץ וּלְעֵבֵד, לְהִתְחַבֵּר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. הַיֵּצֵר בְּכָלֵל לֹא יִכְוֵלָה לְהַפְרִד מִמֶּנּוּ.

"וְלָכֵן כְּשִׁישׁ לַיהוּדֵי נִסְיוֹן שֶׁל כְּפִירָה וְעִבּוּדָה זָרָה, וְהוּא מְרַגִּישׁ שְׁעוֹמְדִים לְנִתְקַּ אֹתוֹ מֵה', תְּחִלָּה - מִיַּד מִתְגַּלִּית הַיְחִידָה' בְּתַקְוָה גְּדוּלָה. וְאִזּוּ הַיְחִידָה מוֹכֵן לְמוֹת, לְיִתֵר עַל כָּל מְצִיאֹתוֹ כְּדֵי לְשָׁמֵר עַל הַקִּשּׁוֹר עִם הַקָּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא! כִּי אֵי אֶפְשָׁר אַחֲרָת..."

"כְּמוֹ הַהִבְדֵּל אֲצֵלָה בֵּין הַחֲלִיפָה, שְׁאַתָּה אוֹהֵב אוֹתָהּ מְאוֹד, אֲבָל גַּם בְּלַעֲדֶיהָ תוֹכֵל לְהִסְתַּדֵּר - לְבֵין הַטִּיסָה, שְׂאֵי אֶפְשָׁר בְּלַעֲדֶיהָ בְּשׁוּם אֶפֶן, וְכָל הַרְצוֹנוֹת הַאֲחֵרִים לֹא קִימִים לְגַבִּיהָ.

"כִּךָ מִמֶּשׁ אֲצֵל הַיְחִידָה', הַקִּשּׁוֹר לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא הוּא כָּל מְצִיאֹתָהּ, וְשָׂאֵר הַדְּבָרִים - בְּכָלֵל לֹא תוֹפְסִים מְקוֹם אֲצֵלָה. זֶה הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵאֲשֶׁר הַהִתְלַהֲבוֹת לַטִּיסָה..."

"זֹאת אוֹמֵרֵת", סִבְמָתִי בְּהַתְפַּעְלוֹת, "שְׁעַם הַיְחִידָה' אֲנִי יִכַּל לְהַרְגִּישׁ אֶת הַקִּשּׁוֹר שְׁלִי לְקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מִמֶּשׁ בְּעֵצְמָה, אֶפְלוּ יוֹתֵר מֵהַלֵּהט שְׁלִי לְרוּץ לַטִּיסָה!"

מִיֶּשֶׁהוּ אֶחָד שְׁמַחְבֵּר אֶת כָּלֵנוּ.

יִשְׁבְּתִי עִם בְּעַרְלָה בְּאַרוּחַת בְּקָר, לְאַחַר תְּפִלַּת שְׁחֵרִית ב-770.

"כְּפֹה חֲבֵל", הַפְּטָרְתִי בְּאַזְנוֹי, "שְׁהַרְבִּי לֹא יִצֵּא הַיּוֹם לְתַפְלַת שְׁחֵרִית... מֵאִזּוּ מֵה שְׁאַמְרַתְּ לִי אֶתְמוּל, אֲנִי כָּל כִּךָ רוֹצֵה לְרֹאוֹת אוֹתוֹ..."

"טוב לדעת ששמעת את מה שדברנו בלי'לה", צחקק בער'לה. "כי אז היה נראה שאתה עומד להרדם..."

"בער'לה", פניתי לאחי בשאלה, "הסברת לי היטב שהרבי מחבר לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא, והוא מחבר גם אותנו. אבל השאלה עדין מציקה לי. הרבי אמנם גדול ונשגב, הוא יכל להתחבר. אבל איך זה קשור אלי? אני בכלל לא מרגיש מחבר. איך הרבי מחבר אותי לקדוש-ברוך-הוא?"

בער'לה שקע במחשבה, מחפש את המלים הנכונות.

"כדי שנוכל להבין איך הרבי עוזר לנו להתקשר, צריכים להבין קודם כל - מה זאת אומרת, להיות קשור ומחבר לקדוש-ברוך-הוא.

"כפי שאתה בטח יודע, יש לכל אחד מאתנו נשמה, שמחברת ומאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא כל הזמן. אבל בה עצמה ישנן כמה דרגות בקשר לקדוש-ברוך-הוא: יש את הפחות הרגילים ויש את הדרגה הגבוהה ביותר בנשמה שנקראת יח..."

"אני יודע, 'יחידה'!", התפרצתי בהתלהבות. "ה'יחידה' מרגישה שהקשר לקדוש-ברוך-הוא זה כל החיים. היא מחברת אליו לגמרי, ושום דבר אחר לא תופס אצלה מקום! היא מוכנה אפילו למסור את הנפש בשביל להתחבר לה..."

ההפתעה התפשטה על פניו של בער'לה. וכי מנין לאחיו הקטן, הפצפון, ידע בנושאים עמוקים כאלה? חכתי לעצמי חיוך צופן סוד. אני לא חייב לומר לו שאת כל זה למדתי עם ישראלים רק היום בבקר...

"כל הכבוד!" נהנה אחי וטפח על שכמי בחיך.

"רגע, אתה יודע איך ליהודי שמעולם לא שמר מצוות, או אפילו אנתנו, שכן שומרים מצוות, ובכל זאת לא תמיד מרגישים את הקשר הזה... - מתגלית פתאום ברגע של נסיון, ה'יחידה'? זה רק על ידי הרבי! רק הרבי יכל לגלות בנו את היחידה!"

"לא הבנתי", גליתי את מחשבותי לפני בער'לה. "למה רק הרבי?"

"כבר שכחתי?! הרי אמרת את זה לפני שניה...", תמה בער'לה והמשיך - "הרבי הוא 'איש האלקים', הוא מרגיש כל הזמן את הבטול של ה'יחידה' - את הקשר העצום לקדוש-ברוך-הוא. והרבי הוא גם ה'ממצע המחבר' - שעומד בינינו לקדוש-ברוך-הוא.

"ולכן פשוט, שכאשר לאיזה יהודי מאיזה שהוא מקום בעולם יש נסיון, והוא זקוק לך, שה'יחידה' תתגלה ותאיר אצלו - הרבי מרגיש אותו. ופתאום, מתעוררת אצלו היחידה - מכחו של הרבי שמקשר אותו גם באותם רגעים לקדוש-ברוך-הוא.

"לכן הרבי נקרא גם - 'יחידה הפללית'. הנשמה של הרבי כוללת בתוכה את הנשמות של כלנו. הוא מעורר את היחידה שלנו בעת הצורך, ועל ידי החבור עם הרבי - הקשר הכי חזק שלנו לה' מתעורר!"

"אז אם כן", הבנתי, "רק בכחו של הרבי - היחידה הפללית, אפשר לגלות את הקשר העצום שלי לקדוש-ברוך-הוא."

גם ביום חל רגיל. אפילו נשקשה...

כל הדרך חזרה ל-770 הדהו הדברים במחי. באמצע הדרך הושטתי מבלי משים את ידי אל לבי. נסיתי למשש אותה, את היחידה. התחשק לי כל כך שהיא תצא החוצה, תכבש אותי לגמרי - אז יעמדו מול עיני רק הקדוש-ברוך הוא, רק התורה והמצוות, רק הרבי... בדיוק כמו הטיסה שכבשה אותי לגמרי בחלום הלילה.

אבל אז עלתה במחי בעיה רצינית - ממש קשה, "שניה, אז הרבי מעורר בנו את היחידה' בזמנים מיוחדים, אבל מה שאר הזמנים, בחיים הרגילים? איך אני יכול להתגבר על היצר הרע שמפריע לי כל כך - מה, במצבים האלו אני צריך להסתדר לבד?"

הכל מגיע מהנשיא

כשם שבהשפעת החיות מהראש להאברים לא שייך לחלק ולומר שיש ענינים שהאבר מקבל חיות מהראש, ויש ענינים שיש בו חיות מעצמו, אלא כל חיות האבר היא מהראש, כן הוא גם בנוגע להשפעת החיות מהנשיא לכל הדור, שבכל הענינים נולם מקבלים חיות והשפעה מהנשיא.

היומן שלי

התוועדות ח"א תש"י עמוד 128.

"אל תהיה כל כך בטוח...". אמר לי בערל'ה, "אתה אכן צריך לעבוד בכחות עצמך, אבל יש עזרה. יש ויש. וכמו שאתה בטח מנחש - גם העזרה בעבודה היום-יומית, מגיעה כמובן מהרבי. הרבי מעניק לנו כח לא רק ברגעים מיוחדים ונדירים. על ידי שאנחנו קשורים אליו אנחנו יכולים לזכור את הקדוש-ברוך-הוא תמיד, ולהתגבר על כל הקשיים שלנו, גם ביום חול פשוט ואפורי".

רגע אחד לפני שנכנסנו אל הזאל של 770, ספמתי לעצמי: "אז הרבי עוזר לנו בעבודת ה' בכל המצבים, עם היחידה, וגם עם שאר הכחות - עם הכל, בעצם!"

כן. גם האכל מגיע ממנו

התישבנו על אחד הספסלים בחלק הקדמי של 770. ליד הבימה, ושקענו בלמוד מצמיק. אך האיש עם הקוקו הפך את שלות הלמוד.

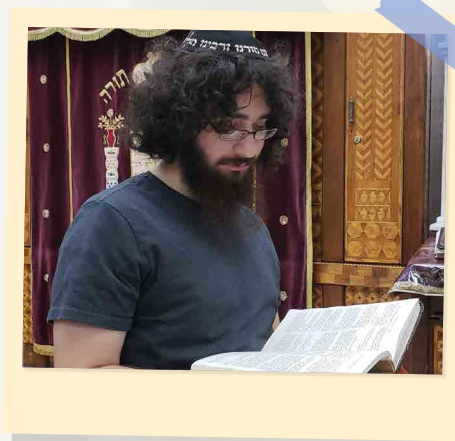
הוא נראה היה טפוס מעניין, עם קוקו שחור ארוך וכפה טרֵיה על ראשו. הוא הסתובב כמחפש משהו, ואז, כשזוהה את אחי בערל'ה, אורו עיניו הוא נגש לעברנו בקריאת שמחה: "בערל'ה הצדיק! מה שלומך?"

"אבנר!" אחי קם ממקומו בהתלהבות. "איזה יפי שבאת לבקר בבית של הרבי ככה, באמצע השבוע!"

"תקשיב טוב, כבוד הרב בערל'ה", הניח עם הקוקו הנמיה את קולו והחל לדבר בשטף, "דבר ראשון, אני

חיב להגיד תודה רבה על התפליון. ממש חזקת אותי, אשריה. כל היום אני מחכה לבקר רק בשביל הזכות של התפליון. אתה פשוט צדיק!

"ועכשיו, חוץ מזה", הוא היה לחוץ. "אני חיב עזרה דחופה. אבא שלי, שיהיה בריא, עומד להתאשפז לכמה ימים. הרופאים אומרים לו דברים לא טובים. יש איזה משהו קדוש שעושים כשצריך רפואה? אולי קמיע לתלות בבית-הרפואה, או משהו?"

הוא לא הניח לבערל'ה לפצות את פיו והמשיך, "שמע, תביא לי את הסגלות הכי טובות שיש. אני מוכן לשלם כמה שתרצה, העקר שיעבר בשלום. איך סבתא שלי היתה אומרת? 'העקר הבריאות!'"

"מה אתה אומר", המהם בערל'ה. "אבל אל דאגה אבנר, אנחנו חסידים של הרבי ואין לנו סבה לדאג. לא צריכים קמיעות ולא סגלות, וגם לא לשלם אף סנט. מבקשים את הברכה של הרבי - והוא בעזרת ה' יסדר הכל! זה עובד הכי טוב שיש!"

זה היה עבורי זמן לחשב מחדש. בערל'ה הסביר לי שהרבי מתבר אותנו לקדוש-ברוך-הוא, והוא נותן לנו את כל ההשפעות הרוחניות כדי שיהיה לנו פת לעבד את ה'. אבל איך כל זה מתחבר למבקר האלמוני הזה, שבסך הכל מבקש

"איזה יפי, מצין!" התפעל האישי. "קדימה. בוא נעשה את זה עכשיו! תעזר לי..." אחי פרש לצד עם האורח המענין, שאותו הוא כנראה מכיר מה'מבצעים' בימי ששי - והנחה אותו בדיוק כיצד כותבים לרבי, עם כל הדקדוקים.

בשנת תש"ט, בחיים חיותו של אדמו"ר הרי"א, כתב הרבי שליט"א לאחד מאנ"ש מכתב נדיר וחרוף, על החשיבות וההכרח לקשר יהודים נוספים לרבי. איך יתכן, טוען הרבי במכתב, שמכל המכתבים המגיעים למורי וחקמי אדמו"ר מהאזור שלכם, לא ראיתי מכתבים של יהודים שהתקורבו לרבי על ידכם?

הידעת?

זכוי יהודים בכתובה לרבי

הרבי מציין במכתבו אברך פשוט שנסע למדינה נדחת, ובאמונה ובהתלהבות החל לעורר את היהודים בסביבתו להתקשר ולכתב לרבי - כלשונו הקדושה של הרבי: "יש רבי בישראל, ואין הוא נכנס בהגבלות הטבע, והרוצה ללכת לבטח דרכו - לא ירים את ידו מבלי לשאל את פי הרבי!".

רבי אברהם יהושע ירושקוביץ

רַעֲיָא מְהִימְנָא

ולבאר זה מקודים בהמאמר שמשה רבנו נקרא רעיא מהימנא, דשני פרושים בזה, שהוא רועה נאמן של ישראל ושהוא זון ומפרנס את ישראל בענין אמונה, דהאמונה שישנה בישראל מצד עצמם, שישאל הם מאמינים בני מאמינים אפשר שתהיה בבחינת מקיף, וזה שמשה רועה ומפרנס את ישראל בענין האמונה הוא שהאמונה תהיה בפנימיות.

מאמר ד"ה ואתה תצוה התשמ"א ט"ג.

בריאות? לא נראה לי שהוא הגיע לכאן כדי להתחזק בעבודת ה'... מדבר על ענינים גשמיים, איך זה קשור לרבי?

מיד לאחר שיצא האורח מ-770, מעודד ומחזק, פניתי אל אחי והצגתי בפניו את השאלה.

"בנראה שעדין לא הבנת את הנקודה", החל בערלה לענות. "הרבי הוא ממש כמו משה רבינו, שלא רק למד את עם ישראל תורה, אלא הוא גם ספק להם את כל צרכיהם הגשמיים - לחם, בשר ועוד. אין פרט שהם קבלו בחיים, שלא הגיע דרך משה רבינו! כל פרט בחיים שלנו מגיע מהרבי.

"ולכן", המשיך בערלה, "נקרא משה רבנו ביזר 'רעיא מהימנא' ובעברית 'רועה נאמן' כגוי זה אומר, שלמשה רבינו - הרבי, אכפת מאתנו ממש כמו 'רועה' לצאן, ולכן הוא דואג לגשמיות שלנו וגם לרוחניות. בכל דבר בחיים, גדול או קטן, אנחנו קשורים אליו! בהכל!"

...

שעת לילה מאוחרת.

שכבתי במטה, משחזר לעצמי את מה שלמדתי היום, על כל הדברים אותם נותן לי הרבי. בעצם, הוא נותן לי הכל בחיים. הכל!

רגע, אז הרבי בכלל לא רחוק ממני. הוא אמנם גבוה, קדוש ומרומם, אבל ביחד עם זה הוא גם קשור אלי בכל צעד ושעל! אין פרט אחד בחיי, שלא עובר דרך הרבי.

הוא לא סתם רבי. הוא הרבי - שלי!

היום למדנו

הכחות שלנו. בנשמה שלנו ישנם כמה 'כחות' המעוררים אותנו לעבודת ה'. הקשר הפנימי ביותר שלנו לה' הוא היחידה, התקשורת ובטול לה' בכל התקופה כדי מסירות נפש.

יחידה הכללית. את הכח לגלות את הקשר הפנימי והמחלט לה' של היחידה - נותן לנו הרבי שבטל בעצמו לקדוש-ברוך-הוא לגמרי, והוא כולל את היחידה של כל בני ישראל.

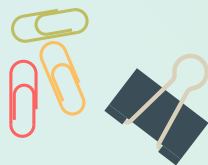
גלוי הנשמה. הרבי מעורר אצלנו גם את הכחות ה'רגילים' של הנשמה, ונותן לנו כחות לעבודת ה' היום-יומית.

השפעה גשמית. וגם את שאר הצרכים בחיינו, כולל הגשמיים, הפשוטים ביותר, מעביר לנו הרבי.

'רעיא מהימנא'. לספוס, הרבי הוא ה'רועה הנאמן' שלנו - שנותן לנו את כל צרכינו בכל התחומים, והוא גם 'רועה האמונה' - שמחזיר בנו את האמונה והקשר לה'. הוא נותן לנו ה-כ-ל!

צ'פ' ע'הו'נה

א השלם:

ב _____ אנהנו עובדים את ה' עם _____
ולכן אנהנו _____ לעשות תהפך מרצון ה'.

ב _____ אנהנו עובדים את ה' עם _____
ולכן אנהנו _____ לעשות תהפך מרצון ה'.

תבת מלים: היחידה, לא יכולים בשום אופן, אמצע היום
יום, לפעמים יכולים, שעת נסיון, הכחות הרגילים.

1 בעצומה של שיחה לוחטת בין מענדל'ה לבערל'ה, נדחה לפתע שימעל'ה,
ושאל: "אני בכלל לא מרגיש את הכחות מהרבי... מה עושים?" סמנו עם V את
התשובות הנכונות אותן אפשר לענות לו.

- הרבי נותן כחות רק בשעת נסיון קשה, אבל בדרך כלל צריכים לעבוד לבד.
- גם אם אתה לא מרגיש, הכחות מהרבי קמים תמיד.
- לא כל אחד יכול לקבל כחות מהרבי.
- הרבי נותן כחות בכל מקרה - בין אם תרצה בין אם לא.
- הרבי לא יתן לך כחות, אם לא תעבוד ותתאמץ לקבל אותם.
- כדי שתרגיש את הכחות שקבלת מהרבי עליך להתאמץ, למשל, בלמוד שיחה של הרבי.

א מענדל'ה מוכן לוותר על חליפת השבת בשביל להספיק את הטיסה. הספר מה למדנו מכה על הנפש האלקית:

- א. כשמתגלה היחידה, כל רצונותיו מתבטלים ורוצה רק לקיים רצון ה'.
- ב. הנפש האלקית רוצה לטוס לרבי, ולא מעניין אותה חליפות.
- ג. שיש לה חליפה לשבת.

ד צבע רק את המשבצות שבהן נכתבו סוגי השפעות שאנחנו מקבלים דרך הרבי - ותקבל מלה שמסממת את כל מה שהרבי נותן לנו.

מפת אפירדע	כתח ללמד תורה	עברות	ספונג'ה	פרשת שבוע	כבשה	אלו מציאות	ויצקב וילדו לדרך	כפרות	עולם התהו	ספר תורה	כתה ג'	אנגלית
תשע"ח	גאנה יהודית	עשית תשובה	שנאה ליצר הרע	תאנה לבמבה	כתח לעמד בנסיון	שמחה של מצוה	פרנסה בשפע	שמן וית	כתח לקום בבקר	אהבה ליהודי	אריכות ימים	770
כל נדרי	יוסף יצחק	גיו יורק	ראת שמים	רעב	מקורא	תשל"ח	אהבה לה'	כדור רגל	יצר הרע	נעגל וואסער	צפיה לגאנה	מלקמת ופרצת
תשנ"ג	מלקמת העולם	מערכון	תפלה רצינית	טורונטו	ברכת שתיה	פינגוין	עגנה	יום הורים	בריאות	שמעון הכופר	הצלתה במבחן	יהודה ושומרון
רעידת אדמה	שנת שמטה	חיות בפרסום קשיח	נסים גלויים	שבת שלום	מדות טובות	נצחון על היצר	כתח לקיים מצוות	טלפון	חשק חלמד	שמש קופחת	הוספה בתורה ומצוות	לשכת הפרנה

פרק ג
המלך

פרק ג' המלך

גם אבנר הצדיק מבין שהרבי הוא המלך שנותן לנו את החיים.

יום ששי, כ"ג איר תשנ"ג.

כמו בכל יום ששי, 770 שקק חיים. עשרות תמימים התארגנו ליציאה ל'מבצעים', ואני הצטרפתי, כמובן, לבער'לה. הוא הבטיח לי הפתעה מיוחדת בסיום ה'מבצעים', אך לא היה מוכן בשום אופן לגלות מהי.

לאחר נסיעה ארפה ב'סאב-וואי' (= הרפכת התחתית של ניו-יורק), סיבוב הנחת תפלין בין בעלי העסקים במנהטן ושוב נסיעה ארפה - ירדנו בתחנה מול בנין גבוה, בעצם סדרת מבנים שהרפיבו יחד קומפלקס רב-ממדים. מה זה המקום המוזר הזה?

"זה 'מאונט סיני', בית הרפואה הגדול של ניו יורק", הסביר אחי מיד. "יש לנו בקור חולים מיחד".

עלינו במדרגות, הסתבכנו במסדרונות, עד שלבסוף נצבנו בפתחו של חדר D351. אחי הביט בפתק שבידו ובשלט שעל הדלת, ואז פתח אותה בעדינות.

על המטה הסמוכה שכב אדם מבגד, זקן מאוד אפלו. על ידו ישב איש צעיר עם קוקו שחור. לא לקחו לי

יותר משתי שנים פדי להזכר - זה היהודי שהגיע לכתב לרבי עם אחי, ולבקש רפואה שלמה לאביו המאשפז. אז זה האבא, כנראה.

"שבת שלום אבנר הצדיק!" קרא אחי.
"מה שלום אבא?"

"הרב בער'לה!" הסתובב האיש בהתרגשות. "במה זכיתי שכבודו יגיע לבקר אותי?! אוי, אני לא יכל לקבל אותך בגלוי ראש. אל תקפיד עלי, עוד רגע אני מוצא את הכפה... הנה..."

"יש לנו כמה הפתעות עבורך!" בשר אחי בחייוך ושלף מתיקו חת"ת, קפת צדקה ותמונה מאירה של הרבי.

"אשריך!" נהנה אבנר. "כמה מצוות, בלי עין הרע. עוד רגע תביא לכאן את הכתל המערבי..."

"ועוד הפתעה אחרונה", המשיך אחי ושלף סטיקר צהב, עליו מתנוסס בגאון הכתוב "moshiach is on the way" (נראה אתכם מנחשים מה זה). "תוכל לתלות אותו על המטה, אם הרופאים פה יסכימו".

"אין בעיה", הסכים האיש בשמחה. "הנה אני כבר שואל אותו. היי, דוקטור! מה שלומך? הגעת בזמן! אין בעיה להדביק פה איזו מדבקה קדושה, לכבוד המש"ח, נכון?"

הרופא נכנס לחדר באותו רגע ממש. סבר פניו היה חמור מעט. "הגעת על מנת לערוך את הבדיקה היומית", אמר לאבנר.

הרופא רכן לעבר המטה והחל לנענע את רגליו של האב הישיש. הוא בקש מהאב להניע את הרגל הימנית, ואחריה את השמאלית - אך ללא הצלחה. הרגלים היו משתקות לגמרי.

מה ההבדל בין המוח ללב? לא כל כן פשוט.

"בקצרה", פתח הרופא בהרצאה. "הענין פשוט מאוד. לכל אחד מאברי הגוף שלנו ישנה תכונה מסיימת ששייכת אליו. העין רואה, האזן שומעת והרגל נעה. המקור לכל התכונות הללו, הוא המנהיג של הגוף - המוח. הכל מגיע ממנו. ואם חלילה, המוח נפגע, הגוף פלו משתתק. אם יש 'קצור', נתוק בין המוח לאחד האברים - האבר אינו מקבל את החיות לתכונה המיוחדת לו, והוא מפסיק מיד לפעל.

"זה מה שקרה למאשפז היקר, אביה. יש איזה שבוש בתקשורת בין המוח לבין חלקו התחתון של הגוף, ולכן הרגלים אינן פועלות כראוי".

"רק רגע", נבהלתי והתפרצתי בשאלה, "האם זה אומר שהרגלים עומדות למות? יכרתו לו אותן?" נזכרתי ביענקל, אחד משכנינו שהרופאים נאלצו לכרות את רגלו. לא נעים במיוחד - תאמינו לי.

"זאת לא אמרתי", הרופא התאפק מלחיד - לא לביש אותי... "גם לאחר שהרגל מפסיקה לקבל את כח התנועה מהמוח, היא אמנם משתתקת ולא זזה, אך היא נשארת חיה וקיימת".

"איך? מאיפה היא מקבלת חיות?" שאלתי מיד.

"מיאבר אחר, חשוב לא פחות - הלב. מהלב זורם דם בכל האברים, וכך הלב מחיה אותם ונותן להם את מציאותם וקיומם. אם לא יגיע הדם מהלב אל אחד האברים - אז קיומו בסכנה, ויתכן שיאלצו לכרות אותו".

"אז הרגלים של אבא עדין חיות, פי הלב בסדר", סכס אבנר. "רק בגלל תבלגן במח הן לא 'עובדות'. הבנתי נכון?"

"אכן כן", אשר הרופא. "אבל אתה לא צריך לדאג. יש לכם בטוח, כמו שאני רואה", אמר והצביע בחייד ל'עבר התמונה של הרבי.

"בטח", קרא אבנר בשמחה, "זה הבטוח הכי טוב שיש. הוא מסדר את כל הבעיות - במח, בלב, ברגלים, בנעלים, הכל... בזכות הרבי יהיה טוב. נכון, הרב בער'ה?"

"בוודאי!" הסכים אחי. "ואתה יודע למה? בגלל שהרבי בעצמו ממלא את התפקידים - גם של המוח, וגם של הלב. בדיוק כמו שהסביר כבוד הרופא..."

פליאה התפשטה על פניהם של הרופא ואבנר, וגם אני לא ממש הבנתי. סמכותי על בערליה שיבהיר את עצמו, והוא לא אכזב. כמובן.

חיים? נושמים? רק בזכות הרבי.

"מהתחלה. לא יודע אם שמעתם על זה, אבל מלבד התארים הרבים שיש לרבי, חדש הרבי בדורנו עוד תאר מיחד - נשיא. 'נשיא' בתורה פרושו מלך - הרבי הוא המלך של עם ישראל".

תדדתי את האזנים, מצפה להסבר. מסתבר שמלבד מה שכבר למדתי - על הממצע המחדש, 'איש האלקים', 'יחידה הפלילית' ו'הרועה הנאמן' - יש כנראה עוד מה ללמד. למה הרבי הוא מלך?

"מלך ישראל מכנה במדרש בשם 'ראש הדור', והוא גם נקרא פרמב"ם - 'לב כל קהל ישראל'. וזאת מפניו שהמלך ממלא עבורנו, עם ישראל, את שני התפקידים - הוא הלב שלנו, וגם המתח.

"כמו ששמענו קדם מהרופא - המתח הוא זה שמנהיג את אברי הגוף ומצניק להם את היכולת לפעול, לכל אבר כפי המצטרף לו. כך בדיוק, נותן המלך לעם את כל צרכיהם. לכל יהודי ויהודי הוא נותן את ההשפעה המתאימה לו, אם

לב כל קהל ישראל

לואי, הורו

אודות נשיא ומלך - פוסק הרמב"ם שהוא "לב כל קהל ישראל" והרי ענינו של הלב הוא שבו -משכן ה"הדם הוא הנפש" המחיה את כל הגוף... חיות קשורה עם תנועה. וענין התנועה הוא בלב דוקא, שנמצא תמיד בתנועה של רצוא ושוב, "דפיקו דלבא", והדם שבו - בתנועה תמידית, טיבוב והלוח בבל אברי הגוף (כמבאר באגרת הקדש), מה שאין כן הכבד והמח שאינם בתנועה.

ועל דרך זה בנשיא ומלך, "לב כל קהל ישראל" - "אשר יוציאם ואשר יביאם", שעל ידו נעשה (גס) המשכת חיות לבני ישראל.

שיחת ב' ניסן התשמ"ח

1) נוסף על פעולת הראש ומוח - מורה דרך ומנהיג לכל ישראל, "אשר יוציאם ואשר יביאם" (וראה רמב"ם הל' מלכים ס"ד).

בגשמיים ואם ברוחניות. הוא המנהיג, הראש של העם.

"אבל לא רק זה. המלך לא רק נותן לעם הרבה השפעות, ולא רק שהוא נותן להם את כל מה שהם צריכים - המלך הוא גם הלב של העם, שנותן להם את עצם קיומם וחיותם.

"כמו הלב, שמעביר את הדם ומחיה את הגוף, כך גם המלך. הוא מעביר לעם לא רק השפעות ופרטים בחיים, אלא דרכו הם מקבלים מהקדוש-ברוך-הוא את עצם חיותם וקיומם. העם תלויים במלך בעצם מציאותם - הגשמיית והרוחנית, ואינם יכולים להפרד ממנו, בין אם ירצו ובין אם לאו.

"בלי המלך, העם לא יוכל בכלל לחיות ולהתקיים אפילו רגע! כי ברגע שהאדם מתנתק מהמלך, הוא מתנתק מהלב, מהחיים שלו. ובאופן אוטומטי, חיו מסתיימים מיד..."

"מה אתה אומר", התפעל אבנר. "אז המלך, הרבי, הוא גם הראש וגם הלב! הוא משפיע לנו גם את הבריאות וכל מה שצריך, וגם את עצם החיים! אתה קולט דוקטור?" קרא אבנר בקול לעבר הרופא, שעד עתה האזין בקשב לדברי אחי וקצת נאלץ לצאת ולהמשיך בעבודתו - "שמע דוקטור! זה שאני ואתה נושמים עכשו זה רק בזכות הרבי! שיהיה בריא, הרבי, אמן!"

...

ברכבת התחתית שהחזירה אותנו ל-770, לא היה לי זמן להתבונן בצפיפות ובאנשים מסביב. הייתי חייב לנסות לקלט את החודש העצום שהתגלה לי בדרך אגב, בבית הרפואה:

הרבי הוא לא רק ה'צנור' של כל ההשפעות, הגשמיית והרוחניות, ומגלה בי את הנשמה ואת היחידה כשצריך... הרבי נותן לי את עצם מציאותי! הרי היחידה היא עצם החבור שלי עם הקדוש-ברוך-הוא, והרבי מגלה אותה בתוכי. כל החיים שלי, כל הקשר לקדוש-ברוך-הוא, הוא רק על ידו!

הנחתי את היד על החזה שלי, מנסה להרגיש את דפיקות הלב, את הדם הזורם בקצביות ומעניק לי חיים. זה הרבי! הרבי הוא הלב, הוא פועם בתוכי ומחיה אותי. רק בזכותו אני בכלל קיים! וואו! חשבתם על זה פעם?

"בערל'ה", מצאתי את עצמי פונה אל אחי. "מתי הרבי יוצא לתפלות? מאז שבאתי עוד לא זכיתי לראות אותו. מיום ליום, אני מרגיש יותר ויותר את הצמאון... אני ממש 'מתיבש', על סף התעלפות..."

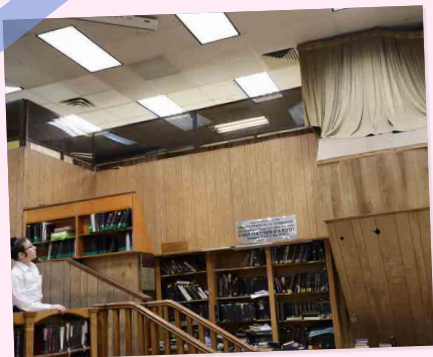
"אין כלל קבוע", הסביר אחי ונאנח בשקט. "לעתים הרבי יוצא תפלה אחרי תפלה, ולעתים עלולים לחלוף ימים ושבועות... ובינתיים, אנחנו מחכים בצפייה דרוכה, ומקוים שהרבי לא רק יצא להתפלל עם הקהל ב'מרפסת', אלא יופיע סוף סוף ויתגלה לעין כל כמלך המשיח הגואל את ישראל".

אווווףףף... אני לא יכל לחכות יותר!

זה קרה! ראיתי את ה-ר-ב-י!

הגענו לקראון היטס דקות ספורות לפני כניסת שבת ורצנו למקוה. בערל'ה דרבן אותי כל הזמן, "חייבים לרוץ! להגיע מקדם ל-770! אולי הרבי יצא לקבלת שבת..."

תוך ארבע דקות ועשרים שניות בערך יצאנו מהמקוה, ותוך חמש ורבע דקות - כבר היינו, מתנשמים ומתנשפים, על הספסל ב-770, במקום הקבוע של בערל'ה.

770 התמלא בקצב מואץ. אלפים עמדו על הפירמידות סביב בצפיפות רבה, כמעט אחד על השני. כלם מיחלים שהרבי ישתתף בקבלת שבת. "הצמאון לראות את הרבי גדול מאד", הסביר אחי, "מכיון שכבר שבוע שלם לא זכינו שהרבי יצא לתפלות. התקוה גדולה מאד, שהפעם נזכה..."

"קבלת שבת סוף!" נשמעה צעקה מפתח הזאל, והדחק התגבר פתאום במהירות.

הידעת?

החֶדֶר והמְרַפֶּסֶת שֶׁל הַרְבֵּי

לקראת ראש השנה תשנ"ג, לאחר חֶדְשֵׁי צְפִיָּה אֲרָכִים בָּהֶם לֹא זָכוּ לְרֹאוֹת אֶת הַרְבֵּי – נִבְנְה עֵבוֹר הַרְבֵּי חֶדֶר מִיַּחַד בְּחֻלְקוֹ הָאֲחוּרֵי שֶׁל הַזֶּאֵל הַגָּדוֹל, לִיד עֶזְרַת הַנְּשִׁים, עַל מְנַת שְׁהַרְבֵּי יוּכַל לְהַשְׁתַּתֵּף בַּתְּפִלוֹת עִם הַצְּבוּר כְּאִשֶּׁר יִרְצֶה. חֲלוֹנוֹת הַחֶדֶר הֵיוּ אֲטוּמִים, וְלָכֵן גַּם כְּאִשֶּׁר יֵצֵא הַרְבֵּי אֶל הַחֶדֶר אִי אֶפְשֶׁר הִיָּה לְרֹאוֹת אוֹתוֹ.

בְּהַמְשָׁךְ חֶדֶשׁ תִּשְׁרִי, הוֹסִיפוּ בְּצֻמּוֹד לְחֶדֶר אֶת הַמְרַפֶּסֶת. בְּחֻלְק מֵהַתְּפִלוֹת, לְאַחַר שְׁהַרְבֵּי הַתְּפִלָּל בְּחֶדֶר הַמִּיַּחַד – הוּא יֵצֵא אֶל הַמְרַפֶּסֶת, וְאֵז, נְשׂוּיִלוֹן הַמְרַפֶּסֶת נִפְתַּח, הֵיוּ הַחֲסִידִים זֹכִים לְרֹאוֹת אֶת הַרְבֵּי.

”שְׁמַעְתָּ?” לְחַשׁ בְּעַרְלָה בְּהַתְרַגְּשׁוֹת. ”הוֹדִיעוּ שֶׁבְקָרוֹב קִבַּלְתְּ שִׁבְתִּי! הַרְבֵּי יֵצֵא!”
קִפְצָתִי מְרַב שְׂמָחָה. סוּף סוּף!

הַבְּטָתִי אֶל הַחֶדֶר הַמִּיַּחַד, הַחֶדֶר שֶׁל הַרְבֵּי. מִבְּעַד לַחֲלוֹנוֹת הַכֶּהִים רְאִיתִי תְּזוּזָה בְּחֶדֶר. הַבְּנֵי שְׂמֵמֵשׁ כַּעַת נִכְנָס הַרְבֵּי לַתְּפִלָּה. צְמַרְמַרְת עֲבָרָה בְּכָל גּוּפֵי – זוּ הַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה בְּהַ אֲנִי זֹכֶה לְהַתְּפַלֵּל עִם הַרְבֵּי שְׁלִיטָא, בְּאוֹתוֹ מְגִיָּן!

לְקִרְאוֹת סִיּוּם הַקְּדִישׁ הָאֲחֵרוֹן מִקְּדָתִי אֶת מִבְטֵי בַּמְרַפֶּסֶת. הַיִּלּוֹן הַתְּנַעֲנַע קְלוֹת, זֹאת אוֹמְרַת שְׂמִישֶׁהוּ נִמְצָא שֵׁם... הַרְבֵּי יֵצֵא! הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא קִבַּל אֶת תְּחִנָּתִי...

הַקְּדִישׁ הַסֵּתִים וְהַקְּהֵל פָּתַח בְּשִׁירָה סוֹעֶרֶת, בְּלִהַט יוֹקֵד שֶׁל צְפִיָּה וּתְשׁוּקָה: ’יְחִי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבֵּינוּ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד!’

הַרְמַתִי אֶת קוֹלִי וְהַצְּטַרְפָּתִי לְשִׁירָה בְּדַרְיָכוֹת עֲצוּמָה. חֲלָפוּ-עֲבָרוּ כַּמָּה שְׁנֵיאוֹת, וְהִנֵּה. הַיִּלּוֹן נִפְתַּח...

מוֹל עֵינַי, הָעֵינַיִם הַקְּטָנוֹת שֶׁל מְעַנְדָּלָה הַיִּלְדוֹן מֵאַרְץ יִשְׂרָאֵל, נִרְאָה לְפַתַּע הַמְּרַאֵה הָאֵלֶקִי, הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּפִלָא. זְכִיתִי! הַרְבֵּי שְׁלִיטָא בְּכַבּוּדוֹ וּבְעֲצוּמוֹ, יוֹשֵׁב מוֹלֵי עַל כְּסֹאוֹ הַקְּדוֹשׁ שֶׁבַּמְרַפֶּסֶת, מַתְּגַלֶּה מִמֶּשׁ אֵלֵי. הַרְבֵּי יֵצֵא בְּשִׁבְלֵי אֶל הַמְרַפֶּסֶת, כְּדֵי שְׂאוּכַל לְזַכּוֹת לְרֹאוֹת אוֹתוֹ!

קוֹלֵי הֶלֶךְ וְגָבַר, זְעַקְתִּי בְּכָל כַּחַי ’יְחִי אֲדוֹנָנוּ, וּתְשׁוּקָה עֲצוּמָה מְלֵאָה אֶת לְבִי לְפַתַּע, לְזַכּוֹת וְלוֹ בְּמִבְטֵ אֶחָד קָטָן שֶׁל הַרְבֵּי. רְצִיתִי שְׁהַרְבֵּי יִסְתַּכַּל דּוֹקָא עָלַי,

על מענדל'ה הקטן שעומד בין הקהל העצום.

באותו רגע בו צצה המחשבה במחי, הפנה הרבי את מבטו לשמאל והחל לסקר את הקהל. לרגע אחד עברו עיניו הקדושות על ידי, ואז לפתע נחו עלי. כן, עלי! זכיתי למבט של הרבי, הנשיא, המלך!

הכל מסביבי נעלם. לא ראיתי את קירות 770, לא את העמודים, לא את החסידים והפירמידות. ראיתי רק את העינים הקדושות המביטות עלי.

פתאום הבנתי הכל. הבנתי שהרבי הוא כל החיים שלי וכל מה שיש לי זה ממנו. הבנתי שהוא הקשר שלי לקדוש-ברוך-הוא. והבנתי, ששנה היה לחיות את כל חיי רק בשביל הרגעים האלו - להגיע לרבי!

...

מיד לאחר שהוילון נסגר, החלו הפירמידות לקרס בזו אחר זו. כלם נהרו בבת אחת לעבר היציאה ויצרו מערבולות ודחיפות נוראיות. נסיתי להצמד לבערל'ה, אבל לפתע עבר במקום אברך גדול ממדים, שהתקדם בחסר התחשבות נוראי לעבר היציאה, משתמש במרפקיו כדי לפלס את הדרך.

קבלת על מחלטת

עניו הקבלת על מדגש ביותר בהיחס של חסיד אל הרבי - כי, בידעו שהוא אינו אלא "רגל", והרבי הוא "ראש", הרי הוא מתמסר לגמרי ("ער גיט זיך איבער אינגאנצן") אל הרבי, ומקים את הוראותיו של הרבי מתוך קבלת על מחלטת.

שיחת חול המועד סוכות התשי"א

הרבי יגואל

כך מצאתי את עצמי פתאום נסחף אחרנית בכח, וכמעט נופל ארצה. עיני התמלאו דמעות. "חצפון!" קראתי אל האיש, תוך כדי השתוללות ובעיטות לכל עבר, בגסיון להחליץ מהמערבלת האנושית. "אתה מפיל אותי! חצפון, תעצור!"

האיש הסתובב מיד אחורה, וכשהבחין בי התמלא חמה. "מי אתה שתדבר ככה?! ילדון! אתה חושב ש-770 שלך... לך הביתה!"

"לך אתה!" התפרצתי בכאב, בלי לחשוב. "אתה פשוט מתנהג כמו חיה! דורס באכזריות את כלם, פרא אדם!"

הלכתי יחד עם בערלה לבית של סבא. אווירי... הייתי מתסכל. למה זה תיב לקרות לי דוקא עכשו? רגע אחד אני מרגיש קשר של קרבה עצומה לרבי, לקדושה, וברגע שלאחריו - אני שוכח הכל ושוקע במריבה מטפשת.

בנל מצב - אני שלך!

"אתה יודע בערלה", מצאתי את עצמי אומר פתאום, "למרות כל מה שאמרת לי על הרבי, ועל כל מה שהוא נותן לנו - זה עדין לא מספיק לי בכלל!"

"כשאני חושב על הרבי וקשור אליו, הכל טוב ויפה. אני באמת מרגיש שיש לי כוחות גדולים ועצומים. אבל אני לא קשור לרבי כל הזמן. ברגעים אחרים, כשאני לא ממש מול הרבי - אני יכול לעשות את כל השטיות שבעולם כאלו לא קרה כלום. אז מה זה שזה?" סימתי וקולי רווי כאב.

הידעת?

חסידיים שמסרו הנל לרבי

החסיד ר' אברהם פריי, שזנה ללמד ב'תומכי תמימים' - היה בין ראשי המדברים והמעוררים תמיד להתקשרות, כבר בשנים הראשונות לנשיאותו של הרבי.

ר' אברהם אמר, כי כאשר מרויחים משכנת, צריכים לתת את בלה בשלמות לרבי, ואז לבקש מהרבי שיתן לו ממנה על מנת להתפרנס.

החסיד ר' ראובן דונין התפרסם גם הוא בתור מקשר הבטל לרבי בתכלית. עד כדי כך, שאם מפתחות ביתו הוא שלח לרבי - בתור בעל הבית האמתי. הוא אפילו רצה להעביר לרבי את הבעלות הרשמית על ביתו! אלא שהרבי כתב לו, שהמסמכים הרשמיים לא חשובים - העקר, שהנהגה בבית תהיה לפי רצון הרבי.

התקשרות - אהבה לרבי

הרבי אומר

ההתקשרות האמתית היא בלמוד המאמרים והקנטרסים בהתנודות אנ"ש שיחיו ובהתעוררות האהבה. מנהג החסידים המקשרים בכל דור ודור שהיו קובעים להם זמן מיוחד מהם שעה ליום או פעם לשבוע לשתי שבועות או לחדש להתעורר ברגשי אהבה למורם ורבים פשוט ליעב האבען דעם רביו באהבת מרגשת בלב... והעולה על כולנה היא עבודה בפעל כל אחד לפי יכולתו הן בעצמו והן עם זולתו.

אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"ץ חלק ו' עמוד שנ"ג

"אתה צודק מענדל'ה", השיב אחי בנחת, "הרבי נותן לנו המון כחות. את כל היהדות שלנו, בעצם. כל זה מצדו של הרבי, אבל כדי שאנחנו נרגיש את זה ונחיה כף תמיד בגלוי, צריכים לעבד. זה לא קורה לבד."

"אנחנו מצדנו צריכים להתקשר לרבי. אנחנו חייבים להתאמץ מצדנו לגלות את הקשר שלנו עם הרבי כמה שיותר - ואז החיים שלנו אכן יהיו חיים עם הרבי."

"נו, אז איך מתקשרים?" שאלתי מיד.

"פשוט להתבטל לרבי. לקלט ולהכניס לחיים שלנו - שהרבי הוא הכל, כל המטרה שלנו זה לעשות מה שהוא רוצה, וחיוץ מרצונו אין לנו שום רצון אחר. וכפי שהרבי אומר, שחסיד הוא 'עז של הרבי'. כמו העז שאין לה כל דאגה, בעל הבית ממלא את כל מחסורה והיא צריכה רק לתת חלב - כך אנחנו צריכים להתמסר לגמרי לשליחותו של הרבי, ולשאר הצרכים - ידאג הרבי."

תוך כדי כך הגענו הביתה. נאלצנו לקטוע את השיחה, כי סבא עמד להתחיל בקדוש.

כשנשכבתי על המטה אחרי סעודת השבת, עוד הטרידו אותי המחשבות

בנושא. נסיתי להבין - האם גם אני שׂיך להגיע למצב של התמסרות מחלטת לרבי, בלי שום רצון אחר.

"אתה יכל", השיב בערלה להפתעתי. "אולי לא ביום אחד, אבל לפחות תתחיל. קבע לעצמך זמן מידי פעם לחשב על הרבי. תחשב מה זה רבי ומה הוא נותן לנו, ונסה פשוט לאהב את הרבי. לאט לאט תרגיש את האהבה והקשר לרבי ממלאים אותך..."

נסיתי.

התהפכתי על הפרית, מהרהר במחשבותי. חשבתי על כל מה שהתגלה לי היום. הבנתי שהרבי הוא ממש ממש כל החיים שלי, ואם רק ארצה - אוכל גם להרגיש זאת, תמיד.

עיני נעצמו. מתוך ראיתי המערפלת הצטיירה פתאום תמונה ברורה, תמונה מחיכת ואוהבת של מלך בפיו, המלך שהתגלה אלי היום בפעם הראשונה.

כמו מתוך חלום, שמעתי את נשמתי צועקת אליו, אל הרבי האהוב שלי: רבי, אני שלך! אני מוסר את כל כלי אליך! גם כש'לפעמים היצר הרע מתגבר עלי, אני לא באמת רוצה את השטיות האלו. אני באמת שלך! רבי, עזר לי להיות כפי שצריך להיות!

היום למדנו

מח ולב. את החיות הפרטית של אברי הגוף, כח הראיה וכח השמיעה וכיצא בזה, נותן המוח. הלב נותן את הדם, שנותן לגוף את עצם חיותו וקיומו.

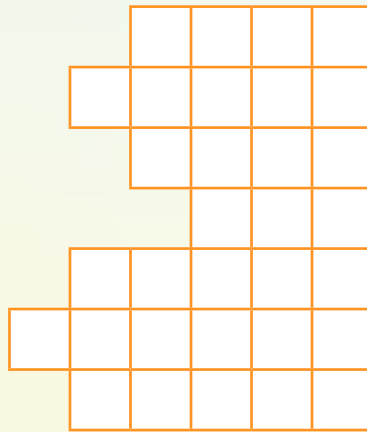
המלך. הרבי הוא גם המלך - המח ו'הלב של עם ישראל. הוא נותן לנו את כל ההשפעות והחיות כמו המוח, את החיים שלנו - הגשמיים והרוחניים, כמו הלב. וכמוכן גם את עצם החיים שלנו.

ההתקשרות לרבי. כדי ש'נרגיש ונחיה כל הזמן את הקשר העמוק והמיחד שלנו עם הרבי, אנחנו מכרחים לעבד, להתקשר אליו.

להתמסר לרבי. ההתקשרות לרבי מתבטאת בראש ובראשונה בבטול והתמסרות מחלטת אליו, ש'נקדיש את כל חיינו למלוי רצונו. עלינו לקבע זמן להתבונן בקשר שלנו לרבי, ולעורר אהבה לרבי.

א מלא את התשבץ המדרג על פי ההגדרות, אסף את האות הראשונה מכל מלה וגלה אלו מלים מסתרות:

אלו מלים קבלת:

1. עוגת דבש שמקבלים מהרבי. 2. אחול חסידים בשעת התועדות. 3. מענדלה שמח כשהרבי לתפלה. 4. הכח שנמצא במח 5. אחיו הגדול של מענדלה. 6. כפית היצר הרע. 7. בגוף אביו של אבנר הפסיק חלק זה לפעל.

1 בעצומה של שיהה לזהטת בין מענדל'ה לבערל'ה, צץ לפתע שימעל'ה וטענה בפיו: "אני מכיר הרבה אנשים שלא ממש רוצים להתקשר לרבי. יש להם, אולי, רבנים אחרים. מי אמר שגם הם תיבים להתקשר דוקא לרבי? אולי רק מי שרוצה להיות חסיד צריך להתקשר לרבי. ומי שלא - לא..."

נסו להסביר לשימעל'ה על פי המבאר בפרק, איך כו-ו-ל-ם קשורים לרבי, גם מי שלא ממש מענין.

2 כתב ליד כל תמונה איך היא קשורה למה שלמדנו היום:

3 בפרק שלנו שאל מענדל'ה את אחיו בערל'ה: "כשאתי לא ממש מול הרבי - אני יכול לעשות את כל השטיות שבכולם כאלו לא קרה כלום. אז מה זה שנה?"

כתב במלים שלך את תשובתו של בערל'ה.

פּרָק ד
אַיִן מֵתַחְבְּרִים?

פרק ד'

אין מתחברים?

אין אני - מענדל'ה, יכל להיות קשור לרבי בכל פרט בחיים?

שבת קדש, כ"ד איר תשנ"ג.

פתחתי את עיני לסדק צר וראיתי את האור השוטף את החדר. התמתחתי בזריות ושמחה מלאה את לבי פתאום. שבת קדש, שבת ראשונה עם המלך.

למרות שישנתי צמק כמה שעות, רשם הדברים עליהם שוחחנו אתמול לפני השנה לא נמחה. זכרתי היטב - אם אני רק רוצה, חושב ומתבונן, אני יכל להתדיר את הרבי והקשר אליו, בכל רגע בחיים.

אז החלטתי. החלטתי שהיום המתחיל כעת, יהיה יום של הרבי. יום שבו אזכור טוב מי אני ולמי אני שיד, יום שבו לא יצוצו חלילה כל מיני תקלות מהסוג שקרה לי אתמול. אני נמצא אצל הרבי, ואני שלו! של הרבי!

והלואי שהרבי יצא לתפלת השבת, שגם היום אזכה לראות אותו, שוב.

...

תפלת מוסף הסתיימה בהכרזת הקדש 'חי אדונו'. את פניו של הרבי שליט"א, עדין לא זכינו לראות היום.

במשך כל היום נסיתי לזכור ולהרגיש את הבטויל לרבי, וזה לא היה קל בכלל. יש כל כך הרבה דברים, כל כך הרבה ארועים ומקרים. בהליכה ברחוב, במקנה, בצפיפות בתפלה, בקריאת התורה - אני חייב כל הזמן להיות של הרבי, לא להפסס אף רגע. מקנה שהצלחתי...

הידעת?

הַשְׁתַּלְשֻׁלוֹת הַכְרֹזֹת הַקֹּדֶשׁ 'יְחִי'

מספר ימים לאחר שיחת כ"ח ניסן, חתמו כמה חסידים על פ"נ לרבי בו הם מוסרים עצמם לחלוטין להביא את המשיח. ר' דוד נחשון סיים את הפ"נ במשפט 'יחי אדונינו מורינו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'.

בשבת שלאחר מכן, בסוף ההתעודות, הכריז ר' דוד לפני הרבי בפעם הראשונה את הכרזת 'יחי'. החסידים עצרו את נשימתם לראות כיצד יגיב הרבי, ולהפתעתם, הרבי חייך רחב לעברו. במוצאי אותה שבת, עודד הרבי במשך דקות ארוכות את שירת ה'יחי', לראשונה. אז שמני עצרת תשנ"ג, הנגון 'יחי' הושר בכל הזדמנות מול הרבי מלך המשיח וזכה לעידודו הנמרץ.

לאחר התפלה, יצאנו בערלה ואני החוצה לסעודת שבת אצל סבא. בדרך, המשכתי לדבר עם בערלה על מה שדברנו בימים האחרונים.

מתקשרים - ני הרבי הוא הכל.

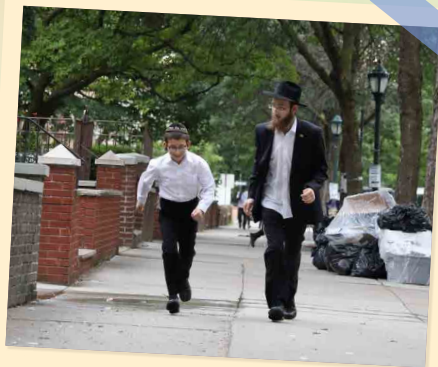
"שמע בערלה", פתחתי, "אמנם הסברת לי אתמול דברים גבוהים ונשגבים ביותר על התקשרות לרבי, להתבונן בזה שהוא כל החיים שלי, להרגיש שאני בטל אליו לגמרי. אבל זה... זה גבוה מדי. הרי אני לא יכל כל היום לחשב ולהתבונן מה אומרת ההתקשרות לרבי- בפעל, בחיים הרגילים שלי?"

"אתה צודק", הסכים אתי בערלה. "אי אפשר להשאיר את הקשר לרבי רק ברגש של בטול והתמסרות, באהבה לרבי. כדי שההתקשרות תתגלה אצלנו תמיד בחיי היום-יום - צריכים לעבד, להתנהג במעשה בפעל כמו מקשר לרבי. ישנם הרבה פרטים והנהגות חשובות הנדרשות מחסיד המקשר לרבי. ועל ידם ניתן להתקשר אליו ביום-יום".

"זה בדיוק הזמן", קפצתי ואמרתי, "ספר לי על כל הנהגות האלו".

בערלה הסכים וכמעט פתח בהסבר, אבל כנראה שזה לא היה בדיוק הזמן...

מזוית העין, קלט אחי בערלה בחור שרץ במהירות לא רגילה לכיוון ממנו באנו. בלי לחשב לרגע, החל אחי לרוץ אחריו כשמגרוננו מתפרצת השאלה: "מנחה?" -

”יעס!“ זרק הבחור את התשובה והמשיך בריצה קנדחתנית.

אחי לא היה צריך יותר מזה, הוא משה בנרועי ופתחנו יחד בריצה. ”הרבי יוצא עכשו למנחה“, קרא בלהט, ”אסור לנו לפספס!“

זו הייתה בשורה מפתיצה עבורי. כמה נפלא! הפעם השניה בשבת זו, בה אני זוכה להתפלל עם הרבי!

הבטתי מינה ושמאלה וגליתי שאנחנו לא לבד. כל הרחובות היו מלאים במבגרים וילדים, פלם רצים במהירות לכוון אחד ויחיד. 770.

לראות את הרבי - זה משהו אחר לגמרי...

בתוך ההמלה הגדולה ב-770, הצליח בערלה לסדר עבורנו מקום טוב. הגענו בזמן, ברוד ה”“, התנשף אחי, מנסה להרגע. ”עוד כמה דקות יכנס הרבי לתדרו המיוחד. נקנה שיצא גם למרפסת בסיום התפלה, ואז נוכל לראות אותו...“

”רק אל תשכח, בערלה“, הזכרתי, ”אתה תיב להמשיך לספר לי על ההנהגות של ההתקשרות לרבי.“

”צודק“, הנהן אחי בראשו. ”ואם כבר הזכרת, באמת אחד הענינים העקריים ביותר בקשר בין חסיד לרבי, הוא פשוט - לראות אותו. הראיה מקשר אותנו לרבי בעצמה גבוהה ביותר - יותר מכל דבר אחר, הראיה של הרבי היא פשוט... פשוט...“

”האמת היא“, נכנסתי לדבריו, ”שאני לא צריך דגמאות והסברים, על החשיבות הראית הרבי. אני יודע מעצמי. כל מה ששמעתי והבנתי על הרבי עד היום, לא פעל עלי כל כך - כמו הזכות לה זכיתי אתמול, לראות בעיני את הרבי. זה באמת משהו אחר לגמרי!“

”נכון מאוד!“ הסכים אחי. ”כשרואים את הרבי, אנחנו מרגישים ומתקשרים אוטומטית לרבי בעצמו! למעלה מכל ההסברים, ההשפעות והפרטים... פשוט הרבי וזהו! ברור שזה פועל אחרת לגמרי...“

המשלח מול העינים

וכאמור, נאשר העבודה דהפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה היא באפן ד"ראה אנכי נותן לפניכם היום". כלומר, לא רק באפן של שמיעה, ששמע (ולמד כו') אודות השליחות דהפצת המעיינות, כי אם, באפן של ראייה, שרואה את המשלח לנגד עיניו (והרי אינה דומה שמיעה לראייה, ונפקא מנה להלכה - בנוגע לעדות וכיוצא בזה) - אָזי העבודה היא באפן אחר לגמרי, כמובן וגם פשוט.

שיחת פרשת ראה התשמ"ו

למוד הלכות

בינתיים פצח הקהל בשירת 'יחי אדוננו' כמו ששרים לפני התפלה. שמתתי לב שמבטי כלם נשאים למעלה, אל החדר המיוחד של הרבי.

אחזתי את הסדור בחדר קדש כשהבנתי שרבי נכנס לחדר. אמנם אי אפשר לראות מה קורה בחדר, אבל הרבי כאן. אני נצב ממש לפני המלך!

"אשרי יושבי ביתך..."

התפלה החלה. למרות המהומה וההתרגשות, השתדלתי למקד את

מבטי בתוך הסדור. תפלה עם הרבי אינה 'סתם' תפלה, אני חייב להתאמץ יותר מתמיד.

לקראת סיום התפלה, צף המתח בלבי - האם הרבי יעבור מהחדר אל המרפסת? או שמא... חלילה, לא נזכה לראותו... קויתי שאזכה שוב.

הוילונות במרפסת זזו אך לא נפתחו. המשכתי לצפות בדריכות.

התפלה הסתיימה, ושום דבר לא קרה. הרבי יצא?

כמוני, עוד אלפי זוגות עינים נשאו בצפייה אל המרפסת. סימנו פרקי אבות, ועדין אין בשורה... כמה דקות של המתנה חלפו.

"נראה שאין למה לחכות יותר", אמר אחי, ואכזבה עמקה בקולו. "אפשר ללכת לסעודת שבת... הרבי תזר לתדרו הקדוש בלי להראות אלינו".

פני נפלו. איוו אכזבה! כמה נורא! אמנם זכיתי להתפלל עם הרבי, אבל - אני כל כך רוצה גם לראות אותו!

מה עושים נשלא רואים?

"דוקא עכשו, כשהסברת לי כמה חשוב לראות את הרבי - הוא לא יצא", פניתי לאחי בתסכול, כשהתחלנו לצעד תזרה אל ביתו של סבא. "מה שוה ההסבר - אם תכל'ס, אי אפשר לראות אותו..."

"זה בהחלט אים ונורא". העצב שלט בפניו של אחי, הוא שתק לכמה רגעים.

"אבל בעצם", התנער פתאום, "ישנה דרך לקבל את ההתקשרות המיוחדת של ראית הרבי, גם כאשר לא רואים אותו. ויותר מכה, אפילו כשרחוקים מהרבי מאוד, בגשמיות או ברוחניות, הכח של ראית הרבי יכל להשפיע".

"איך?" שאלתי בתמיהה.

"הרבי אומר", הסביר אחי, "שגם כשלא רואים את הרבי, אפשר לצייר את פניו הקדושות. להתבונן ולתאר במחשבתנו את פניו, ולקלט שהרבי נמצא ממש לפנינו, עכשו. ציור פניו זה ממש כמו לראות את הרבי, גם זה יכל לחליץ אותנו מכל הקשיים".

"אבל לא כלם יכולים להזכר בראית הרבי, יש כאלו שלא ראו אותו אף פעם. אני למשל, לפני שהגעתי..." המשכתי להקשות.

ציור פניו - עם תמונה

ורבי אומר

ומזה מובן גם בנדון דידן - שכאשר לומדים מאמר, שיחה, רשימה או מכתב מהרבי, צריכים להתבונן ולהזכר בהציור של הרבי (כולל גם אלה שלא ראוהו, שציירו לעצמם את הרבי באמצעות תמונה) כמו שעומד בנגדו.

שיחת חג השבועות תשי"ו

"גם לזה יש פתרון", ענה. "הרבי אומר שאפשר לצייר את פני הרבי, גם על ידי תמונה. באשר מסתכלים בתמונה של הרבי, וזוכרים שהוא מביט עלינו ממש כעת - כמו שאמר הרבי. זה פועל עלינו את הקשר לרבי - ממש כמו בראיה.

הרבי בתוך האותיות

לאחר סעודת השבת עם סבא התישבתי בטבעיות על הספה לצדו של אחי.

"עוד לא סימנו, בערל'ה..."

"הספרת לי דבר אחד, חשוב - לצייר את פניו של הרבי. אבל אתה מבין, שאני לא יכל כל היום לשבת, לחשב ולצייר את הרבי במחשבתי. מה עוד? איך מתקשרים לרבי בשאר היום?"

"יש עוד דרך, חשובה מאוד", פתח אחי בהסבר. "ללמד את תורתו של הרבי - המאמרים, השיחות..."

"התורה של הרבי היא לא רק אסף של דברים חשובים שהרבי משמיע לנו. בתוך התורה של הרבי, נמצא הוא עצמו! הרבי 'הכניס' את עצמו בתורתו."

"מה זאת אומרת?" שאלתי.

"כמו שהקדוש-ברוך-הוא בעצמו, נמצא בתוך התורה הקדושה, כפיכול. ועל ידי הלמוד אנחנו מתחברים אליו ממש - ולא רק לומדים את תורתו.

"כך גם אצל רבותינו נשיאנו, בתוך

תורתם הם בעצמם נמצאים. ולכן, ברגע שאנחנו לומדים את התורה של הרבי, אפלו אם אנחנו לא ממש מרגישים באותו רגע את הקשר לרבי - באופן מדי אנחנו מתחברים לרבי."

"אז קדימה, בוא נלמד!" הצעתי אוטומטית. וההצעה התקבלה על ידי בערל'ה בשמחה.

טוֹמַאס הַוֵּי

הַתְּקִשְׁרוֹת לְרַבִּי - בְּאִמְצָעוֹת לְמוֹד תּוֹרָתוֹ

זוֹהי הַכּוֹנֵה בְּדַבְרֵי אֲדמו"ר נִשְׁמָתוֹ עַדן "אִיךָ גִּי אֵין הִימֵל און די פֿתֿבֿים לֵאז אִיךָ אִיךָ" (אֲנִי עוֹלָה הַשְּׁמִימָה וְאֵת הַפֿתֿבֿים אֲנִי מִשְׁאִיר לָכֶם) שְׁעַל יְדֵי (לִימוּד) כְּתָבִיו (תּוֹרָתוֹ), שֶׁהַלְמוּד מְבִיא לְיָדִי מַעֲשֵׂה בְּפִעַל וְעַד לְהַפְצָתָם חוּצָה, מִתְּקִשְׁרִים וְכוּ' עִמוּ בְּעִצְמוֹ (מִכִּיּוֹן שֶׁהַכְּנִיס אֵת עִצְמוֹ בְּכְתָבִיו).

לקו"ש חלק ל"ב שיחה לר"ח ניסן

אַחֲרֵי הַלְמוּד הַרְגִשְׁתִּי אַחֲרַת לְגַמְרִי. וּוְאוּ... מִמָּשׁ בְּתוֹךְ הַמַּחַ הַפְּצָפוֹן שְׁלִי, נִמְצָא הַרְבֵּי בְּעִצְמוֹ.

...

אַחֲרֵי צֵאת הַשֶּׁבֶת, יְכַלְתִּי לְשֶׁבֶת בְּבֵית שֶׁל סְבָא וְלִסְכֶם בְּהַנָּאָה שֶׁבֶת מְצַלַּחַת בְּיֹתֵר.

בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל, בְּבֵית הַכּוֹנֵסֶת, אֲנִי בְּדַרְךְ כָּלֵל מְנַצֵּל אֵת זְמַן הַמֵּאֲמָר אַחֲרֵי מִנְחָה לְמִשְׁחָק בַּחוּץ, עִם הַחֲבֵרִים. זֶה הִיְתָה הַפְּעַם הָרִאשׁוֹנָה בְּחַיֵּי שְׁלִשְׁבָּתִי וְהַקְּשָׁבִתִי לְחֶסֶד הַחֹזֵר ב-770. יִדְעַתִּי, שְׁבַעֲצָם בְּתוֹךְ הַמֵּאֲמָר שֶׁהוּא חֹזֵר, נִמְצָא הַרְבֵּי בְּעִצְמוֹ! זֶה הָרַךְ מְצִיגֵת לִישָׁם אֵת מַה שְּׁשִׁמְעָתִי עַל לְמוּד תּוֹרָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי.

וְ... שׁוֹב זְכִיתִי! בְּסִיּוֹם תְּפִלַּת עֲרֻבִית, אַחֲרֵי שְׁפָל הַתְּפִלָּה צְפִיתִי וְקוֹיְתִי, לֹא הִתְאַכְזַבְתִּי. לְקִרְאת ה' הַבְּדִלָה, יֵצֵא הַרְבֵּי שְׁלִיט"א אֶל הַמְּרַפֵּסֶת! הוּא הָאֲזִין לְכַרְפַּת הַמְּבַדִּיל, וְיְכַלְתִּי אֶפְלוּ לְהַבְחִין בְּשִׁפְתָיו הַקְּדוּשׁוֹת מִתְנַעֲנְעוֹת בְּאֲמִירַת 'אָמֵן'.

וְלִסְיּוֹם זְכִינוּ גַם לְעִידוּדִים נִמְרָצִים, בְּרִאשׁוֹ הַקְּדוּשׁ שֶׁל הַרְבֵּי, לְשִׁירַת ה' יְחִי. בְּתוֹנְעוֹת חֲזָקוֹת וּמִיְחַדוֹת הַגְּבִיר הַרְבֵּי אֵת קֶצֶב הַשִּׁירָה, לְשִׁמְחָתָם הַרְבֵּה שֶׁל הַחֲסִידִים שֶׁקָּפְצוּ מִעֲלָה וּמִטָּה בְּהַתְּלַהּבוֹת, וְהַמְּשִׁיכוּ בְּרַקוּדִים סוֹעְרִים עוֹד הַרְבֵּה אַחֲרֵי שְׁנִסְגַר הַוִּילוֹן...

הַשְּׁבוּעַ נִפְתַּח בְּרִגְלֵי יְמִיו, עִם מִטְעָן כַּחוֹת חֲזָק שֶׁקָּבְלָתִי מִהַרְבֵּי. הַלּוֹאֵי שְׁאֲצִלִּים לְנַצֵּל אוֹתוֹ כְּרִאִי.

הַמְּבַדִּיל לֹא

חִיבִים לְסֵפֶר עַל הַכֵּל

בְּעֶרְלָה הַתִּישֵׁב לְיַדֵּי עַל הַסֵּפֶה. "כַּעֲת, לְאַחַר שִׁיצָאָה הַשַּׁבָּת, אֶפְשָׁר לְהוֹכִיר עוֹד דְּרָךְ שֶׁל הַתְּקַשְׁרוֹת לְרַבִּי. מִשֶּׁהוּ שְׁמַתָּאִים בְּמִיחָד לִימֹת הַחֹל".

שְׁמַחְתִּי לְשִׁמְעַ מִמֶּנּוּ עוֹד. "נו... הַפְּצַרְתִּי.

"לְכַתֵּב לְרַבִּי, כְּמוֹכֵן!

"דִּבְרָנוּ הָרִי עַל כֶּךָ שֶׁהָרַבִּי הוּא הָרֹאשׁ שֶׁלָּנוּ וְאֵת הַכֵּל אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים מִמֶּנּוּ. בְּרוּר, אִם כֵּן, שְׂכַל פֶּרֶט וּפְרֵט בְּתִיִּים שֶׁלָּנוּ צָרִיךְ לְהִיֹּת קָשׁוּר אֵלָיו. בְּכֹל עֲנִיָּן בּוֹ אָנוּ זְקוּקִים לְבִרְכָה וְהַשְׁפָּעָה מִיַּחַדֵּת אֲנַחְנוּ צָרִיכִים לְבַקֵּשׁ זֹאת מֵהָרַבִּי."

"אָבֵל זֶה לֹא מִשֶּׁהוּ כָּל-כֶּךָ יוֹם יוֹמִי", הִעֲרַתִּי. "לְכַתֵּב לְרַבִּי? זֶה רַק פֶּאֶשֶׁר צָרִיכִים מִשֶּׁהוּ מִיחָד..."

"מִמֶּשׁ מִמֶּשׁ לֹא", פָּסַק אַחֵי בְּתַקִּיפוֹת. "חִיבִים לְדוּחַ לְרַבִּי מֵה קוֹרָה אֲתָנוּ כְּמָה שְׁיֹתֵר, גַּם בְּלִי סִבָּה מִיַּחַדֵּת. פֶּשׁוּט בְּגִלְלֵ שֶׁהָרַבִּי הוּא הָרֹאשׁ שֶׁלָּנוּ, וְאֲנַחְנוּ חִיבִים לְהִיֹּת קָשׁוּרִים אֵלָיו תָּמִיד, גַּם בְּפִרְטִים הַכֵּי קִטְנִים. כְּכֹל שֶׁנִּכְתַּב לְרַבִּי יוֹתֵר - הִקְשָׁר אֲתוֹ יִהְיֶה, כְּמוֹכֵן, יוֹתֵר קְבוּעַ, מוֹחָשִׁי וְיוֹמִיּוֹמִי.

"אִם נִסְתַּכַּל בְּ'אַגְרוֹת קִדְשׁ' שֶׁל הָרַבִּי, נִרְאֶה אֵינְסַפּוֹר מְכַתְּבִים בָּהֶם הָרַבִּי מְבַקֵּשׁ שְׁיִכְתְּבוּ לוֹ עוֹד וְעוֹד, אוֹ מִתְפַּלֵּא - כְּאֶשֶׁר מִיִּשְׁהוּ הַפְּסִיק לְאַחֲרוֹנָה לְכַתֵּב. כְּמוֹכֵן שְׁלֹא כוֹתְבִים לְרַבִּי עַל כָּל שְׁטוֹת. אָבֵל כָּל דְּבָר, אֶפְלוּ קִטָּן, שֶׁחָשׁוּב לָנוּ וְנוֹגַע לָנוּ - צָרִיכִים לְכַתֵּב וּלְדוּחַ עֲלָיו לְרַבִּי.

הַשְׁתַּתְקַתִּי לְכַמָּה רְגָעִים, מִנְסָה לְחַשֵּׁב. מִתִּי בַּפֶּעַם הָאַחֲרוֹנָה כְּתַבְתִּי לְרַבִּי בְּאַמְתָּ, בְּרָצִינֹת, כְּמוֹ לְאַבָּא שְׁלִי? וּבְכֹלֵל, פֶּעַם בְּכַמָּה זְמַן יוֹצֵא לִי לְכַתֵּב...?

"אוֹלֵי אֶכְתֵּב לְרַבִּי הָעָרֵב", הִרְהַרְתִּי בְּקוֹל.

"רְעִיּוֹן מְצִיָּן", הִגִּיב אַחֵי. "חָשׁוּב לְכַתֵּב לְרַבִּי, וְכַמָּה שְׁיֹתֵר. אָבֵל כְּדָאֵי גַּם שְׁתִּזְכֹּר לְעֲשׂוֹת זֹאת בְּרָצִינֹת הָרְאוּיָה. הָרַבִּי קוֹרָא אֶת הַמְּכַתְּבִים שֶׁלָּנוּ וְיוֹדֵעַ

גם איך כתבנו אותו, הוא קורא גם 'בין השורות'. היו פעמים שהרבי זקה במכתב שהכותב לא הלך למקוה באותו יום, והרבי העיר על כך... בקצור, זה לא משחק".

נכנסתי לסלון ומיד התחלתי להתכונן. נטלתי ידים, נתתי צדקה והבטתי בתמונה של הרבי. לאחר דקות ארוכות, הייתי מוכן.

לקחתי שני דפים חלקים - אחד לטייטה, לנסח ולמחק, והשני להעתיק אליו את המכתב הסופי. התחלתי לכתב פשוט, במלים שלי, לרבי - כמו בן לאביו. כתבתי שהגעתי מארץ ישראל, ואני מודה לרבי על שזכיתי לראות אותו. בקשתי כמה דברים חשובים, וגם הוספתי החלטה טובה (שאותה אני לא מגלה...). סימתי בבקשה שהרבי יהיה בריא ויגאל אותנו כבר, קפלתי את הדף ונתתי לבערל'ה, שיעביר אותו למזכירות של הרבי.

למה? ני הרבי רוצה!

כבר הייתי עם פג'מה, כמעט במטה. הנתתי את ה'צעגל וואסער' על הרצפה והבלעתי פהוק ארז. ואז, בלי הודעה מקדמת, צץ מאחורי בערל'ה אחי וספר כלשהו בידו. "ומה עם ספר המצוות, למדת היום?"

"מה?" התבלבלתי. "ספר המצוות... מה הקשר עכשו?!" גם בבית אני לא לומד ספר המצוות, רק לפעמים..."

"אז קדימה, גם עכשו", דרבן בערל'ה.

"בדיוק עכשו?" מחיתי. "לא יודע, אני עיף. מחר, אולי..."

"רק רגע", אמר בערל'ה והתישב לידי, על המטה. "נראה לי שבין כל הענינים החשובים שהעלנו היום, ספסנו נקדה עקרית וחשובה מאוד. הכי חשובה, אולי".

"כל מה שהסברתי לך עד עכשיו, הנה זה דרכים ובטויים לקשר ולבטול שלנו לרבי, לפני הכל חייב להיות היסוד הכי חשוב של הבטול לרבי - פשוט, לעשות את כל מה שהוא אומר!"

"הדבר הראשון שצריך לעשות בכדי להתקשר אל הרבי, הוא לקיים את הוראותיו. אם נרצה להיות עם הרבי כל היום - יש לנו אינספור הוראות לקיים. מבקר עד ערב, ביום חול, שבת ומועד, אפשר למלא את כל החיים בהוראות של הרבי, ובהתקשרות אליו. ספר המצוות - לדגמה..."

"אוקי, אתה צודק..." מלמתי ולקחתי את הספר בעצמתי. "רק חבל שהגעתי אלי דוקא עכשיו, לפני השנה. אם הייתי מסביר לי על 'ספר המצוות' מחר בבקר, הנה לי יותר כח..."

בערלה חיה לרגע, ואז אמר: "כנראה שלא קלטת, מענדל'ה. ההוראות של הרבי הם לא 'עוד משהו'. ההוראות של הרבי הן הדרך הטובה ביותר להתקשר לרבי ולהתבטל לרצונו בפעל ממש. אם אכפת לך מההתקשרות לרבי, שעל ידה בעצם מתקשרים לקדוש-ברוך-הוא, שהיא המטרה העיקרית בחיים שלך עלי אדמות - אתה לא תקיים אותם רק בלית ברירה, 'לצאת ידי חובה'... אתה תרוץ לעשות אותם, מתוך חיות ושמחה..."

"אבל תבין, לא תמיד יש לי כח..." פלטתי.

"זו בדיוק הנקדה. כשתקלט שלמוד הרמב"ם הנה מקשר אותך לרבי, וזה כל החיים שלך - אתה תרוץ לעשות זאת גם אם ממש אין לך כח. הרי דברנו

באריכות שאנחנו של הרבי, ואין לנו כל מציאות מבלעדו - אז גם את הוראותיו אנחנו מקיימים בקבלת על, בלי לחשב אם זה קל או קשה. כן הרבי אומר, ונהו!

"פעם נכנס ר' ראובן דובין ל'חידות', והרבי צוה עליו משהו, והחל להסביר לו מהי הסבה להוראה. ראובן התחיל לככות ואמר לרבי: 'רבי, אל תגיד לי למה. אני רוצה לעשות רק בגלל שאתה אומר!'... ומספרים שאחר כך

הרב יואל טייטלבוים

קיום ההוראות - כי כן צוה הרבי

ולמותר להדגיש שקיום הוראות אלו צריך להיות מפני היותם הוראותיו של נשיא הדור, ולא מפני שכן מתקבל בשכלו והבנתו... כי רק כאשר קיום ההוראות הוא מפני הצווי של נשיא דורנו, אזי יכולים להיות סמוכים ובטוחים שקיומם יהיה באופן המתאים.

שיחת ש"פ עקב תשמ"ג

בהתעודות הרבי אמר על משהו בחייו: 'כמו שראובן אומר, שלא צריכים להגיד למה צריכים לעשות רק בגלל שאומרים!'..."

"וואו! יוצא שדוקא כשאני ציף, ההתקשרות לרבי יותר חזקה!" סכמתי בהתלהבות.

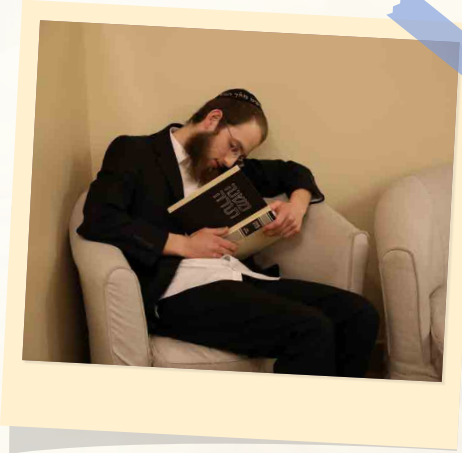
לאחר הלמוד נשככתי לישן, מנסה לארגן בראש את שפע הדברים שהתגלו לי היום.

אני חייב לסדר לעצמי סדר יום אחר לגמרי. להכניס את ההתקשרות לרבי לכל צעד ושעל בחיים. ללמד כמה שיותר שיחות, לכתב לרבי, להסתכל בתמונה שלו, לקיים כמה שיותר הוראות שלו... בקצור, יש הרבה מה לעשות...

...

המחשבות שרדפו אותי לא אפשו לי להרדם. הרבה זמן עבר עלי כה, ואז החלטתי לקום לשנות קצת. על הספה בסלון ראיתי צללית מוזרה. התקרבותי, ואז קלטתי את בערלה אחי שוכב בעינים עצומות כשספר רמב"ם פתוח למראשותיו.

כי הוראה של הרבי מקימים בכל מחיר, גם כשעינים וממש עומדים להרדם!...

היום למדנו

התקשרות יומיומית. כדי שההתקשרות לרבי תחדד בנו כל הזמן, עלינו לנהג בהנהגות המתאימות לחסידיים של הרבי – 'דרכי ההתקשרות'.

ראית פני הרבי. התקשרות חזקה במיוחד לרבי, היא כאשר זוכים לראות אותו. על ידי הראייה, מתקשרים לרבי עצמו, מעבר לכל ההסברים.

ציור פניו. כאשר אין דרך לראות את הרבי, אפשר לצייר במחשבה את פניו, או להסתכל בתמונתו. על ידי ציור פניו, הרבי ממש נצב מולנו באותה שעה.

למוד תורתו. הרבי הכניס את עצמו בתורתו, ועל ידי למוד בה אנחנו עולים על ה'עגלה של הרבי' וקשורים אליו.

נתיבה לרבי. מכיון שהרבי הוא הראש שנותן לנו הכל, לכן אנחנו חייבים לדנוח לו על כל פרט בחיים, גם בלי סבה מיוחדת, ממש כמו לאבא שלנו, ועוד יותר מכך – ולעשות זאת ברצינות הראויה.

קיום הוראותיו. התנאי הבסיסי להתקשרות, הוא לקיים את כל מה שהרבי אומר בחיות ובשמחה. ולעשות זאת רק – כי כך אמר הרבי, בקבלת על!

א יוסי נמצא בקעמפ, והוא מִפְחַד שְׁלֹא אַחַר שְׁעַת הַלְמוּדִים - בְּמַהְלָךְ הַיּוֹם הַשְּׂגָרְתִּי הוּא עָלוּל לְשַׁכַּח וְלֹא לְהִרְגִּישׁ אֶת הַהִתְקַשְׁרוֹת לְרַבִּי. נִסּוּ לְמַצֵּא רְעִיוֹנוֹת שְׂיַעְזְרוּ לוֹ לְזַכֵּר אֶת הַרְבֵּי גַם בְּזִמְנִים אֲחֵרִים שֶׁל הַיּוֹם:

בְּטִיּוֹל

לְפָנֵי הַשָּׁנָה

בְּחֵדֵר-אֶכֶל

בְּשַׁעַת הַפְּעִילוֹת

1 מתח קו בין כל משפט לבין הדרך מדרכי ההתקשרות לרבי שאותה הוא מבטא.

- ראיית פני הרבי
- ציור פניו
- למוד תורתו
- כתיבה לרבי
- קיום הוראותיו
- כי כן אמר הרבי, וזהו!
- באותו רגע, הרבי מסתפל עלי
- הרבי הוא הראש שלנו, וכל פרט בחינוך קשור אליו
- אנחנו מתקשרים לרבי בעצמו, למעלה מכל ההשפעות
- בתוכה הכניס הרבי את עצמו

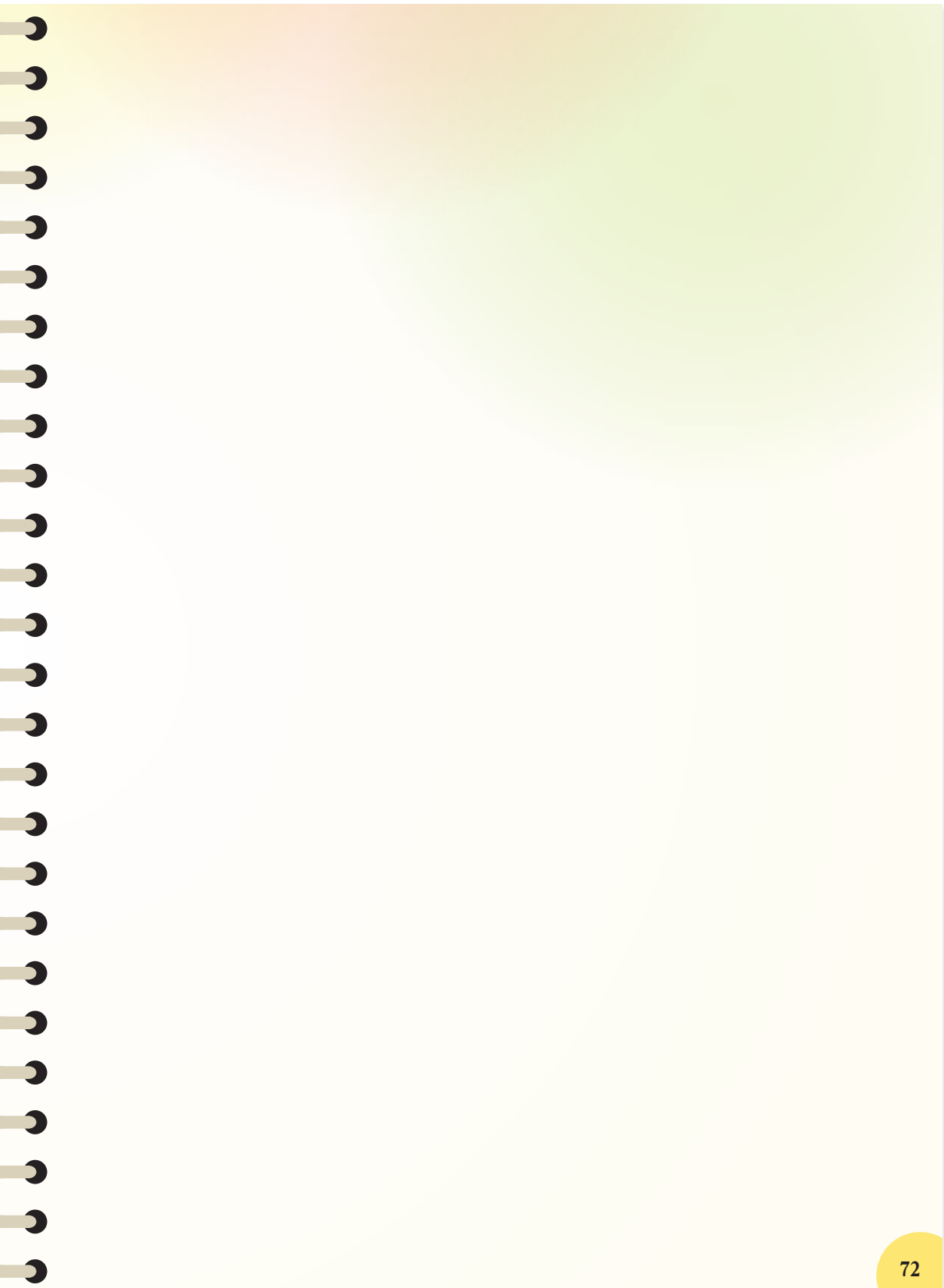
ג כתב ארבע הוראות ותקנות של רבי מלך המשיח שליט"א:

1. _____
2. _____
3. _____
3. _____

T סמן מתוך הנושאים הבאים, אלו מהם נראים לך מתאימים למכתב לרבי:

- יום הולדת מתקרב
- בקשת ברכה להצלחה במבחן
- דו"ח מהמבצעים
- בקשת ברכה לנתינת חמור
- התלבטות אם לעבור דירה
- איך עבר השבוע האחרון
- לידת ילד
- נסיעה מיחידת
- בשורות טובות
- בקשת ברכה להצלחה בלמוד
- החלטה טובה ללמד ספר המצוות
- בקשת ברכה להסתדר עם חבר
- יציאה לשליחות

פּוֹרָק הַ
הַמְשִׁיחַ הַתְּגָלָה

פֶּרֶק הַ

הַמְשִׁיחַ הַתְּגָלָה

דוֹקָא הַרְבִּי הוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחִים. אִם הוּא הַתְּגָלָה, מַה זֶה אוֹמֵר?

יום ראשון, כ"ה איר תשנ"ג.

הַשֶּׁמֶשׁ זָרְחָה עַל פְּנֵי שְׁכוּנַת הַמֶּלֶךְ וּפְתַחְהָ אֶת הַיּוֹם הַחֲדָשׁ, שְׁזַמֵּן לִי הַפְּתָעוֹת רְבוֹת וּמְגֻבּוֹת.

לְאַחַר כְּמָה יָמִים ב־770 וּבִקְרָאוֹן-הַיִּטָּס, אָנִי מְרַגֵּשׁ כְּכֹר מִמֶּשׁ 'בְּבֵית' כְּאֵלוֹ הַגְּעֵתִי לְפָנַי שָׁנִים. כֹּךְ שֶׁהַרְשִׁיתִי לְעֲצָמִי לְהַשְׁאִיר אֶת בְּעַרְלָה לְלִמּוֹד גְּמָרָא בְּזֶאֱל וּלְשׁוֹטֵט קִמְעָא בְּרַחֲבוֹת הַשְּׁכוּנָה.

שְׁכוּנַת קְרָאוֹן-הַיִּטָּס מְעַנֵּינָת מְאוֹד, אִם שְׁאַלְתֶּם. הַמּוֹן מְקוּמוֹת חֲדָשִׁים וּמְפַתֵּיעִים גְּלִיתִי שָׁם, אֲבָל אֵין סִפְק שֶׁהַמְּרַתֵּק בְּיוֹתֵר הֵיךְ הַמְשַׁרְד. מְשַׁרְד קָטָן וְצָפוּן, הַשׁוֹכֵן בְּבִיסְמָנֵט [=מְרַתֵּף] נִדַּח בְּפִאֲתֵי הַשְּׁכוּנָה.

יִרְדְּתִי בְּמַדְרָגוֹת הַחֲשׂוֹכוֹת מְבִסָּה לְשִׁמּוֹר עַל שׁוּי מִשְׁקָל, בְּסוּף לְאַחַר מְאַמְצִים מְרוּבִים נְכֻבְּסֵתִי. הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן שֶׁצָּד אֶת עֵינַי, הֵיךְ הַשְּׁלֵטִים. הַמּוֹן שְׁלֵטִים וּמְדַבְּקוֹת, שֶׁל 'הַכּוֹנֵן לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ' וּבְרוּךְ הַבָּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ' בְּעֵבְרִית וּבְאֵנְגְלִית מְהַרְצָפָה עַד הַתְּקָרָה. כְּמָה אֲבָרְכִים עֲסוּקִים יֹשְׁבוֹ שָׁם, וְאַחַד מֵהֶם פְּנָה אֵלַי.

הַמְשִׁיחַ הַתְּגָלָה

הידעת?

הקמת 'מטה משיח העולמי'

כמה ימים לאחר השיחה הידועה בכ"ח ניסן ה'תשנ"א, בה הכריז הרבי 'אני את שלי עשיתי, ומכאן ולהבא עשו כל אשר ביכלתכם' – התקיימה בשכונת קראון הייטס אספת חרום דחופה של כמה חסידים מראשי הפעילים בענייני גאולה ומשיח. באספה החלט על הקמת 'המטה העולמי להבאת המשיח' שירכז את הפעילות בנושא.

הרבי מלך המשיח שליט"א נתן את ברכתו לפתיחת 'המטה' ולפעולות הרבות שלו. הראשונה שבהן היתה – מבצע החתמה של אלפי חסידים על קבלת מלכותו של הרבי מלך המשיח. מבצע זה פתח את הדרך לפרסום זהותו של מלך המשיח בחדשים ובשנים שלאחר מכן, באשורו של הרבי.

"שלום בחורצ'יק! רוצה לצזר?"

"אממ... דוקא רציון נחמד. "אבל רגע, מה זה המשך הזה בכלל? מה עושים פה?" שאלתי.

"מה עושים?" האיש הרציון לרגע, "מביאים את המשיח! כאן פועל 'מטה משיח העולמי', יושבים מהבקר עד הערב ופועלים בלי הפסקה, בעקשנות ובמסירות. מפרסמים מודעות ענק בעתונים, מדפיסים חמר הסברה בהמוני שפות, מקימים שעורי גאולה ומשיח בכל פנה... מאז ה'סאטעליט' הגדול ש..."

"סאטל' מה?!" התפרצתי.

"סאטעליט' – שדור חי בליון לכל העולם. ביו"ד שבט האחרון, שדרגנו לכל העולם כלו איך הרבי מעודד את שירת ה'יחי'. זה היה ארוץ ענק בהשתתפות עשרות כתבים וצלמים, ומיליוני צופים בכל רחבי תבל.

"מאז, אנחנו מארגנים מדי פעם שדורים מ-770. שכלם יוכלו לראות בזמן אמת את הרבי מלך המשיח, להכריז 'יחי אדוננו' ולהתפלל יחד עם החסידים ב-770 מול הרבי, ובכך לקבל את המלכות של מלך המשיח. אנחנו פועלים בכל המרחץ ולא נחים לרגע, עד שנראה את ההתגלות המשלמת".

כעת נזכרתי ביו"ד שבט האחרון, כשהייתי בארץ. נסענו אז כל המשפחה לראות את השדור מ-770. אלפי חסידים הצטופפו מול המסך, והקשיבו לתסיד הנזקק

שֶׁצֶמֶד מוֹל הַמֶּרְפֶּסֶת וְנֶעַק מִקִּירוֹת לְבוּ עַל כֹּךְ שֶׁהֶרְבֵּי הוּא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, שֶׁהוּא עוֹמֵד לְהַתְגַּלוֹת מִיָּד, וְשֶׁאֵנְחָנוּ מִקִּבְּלִים עַל עֲצָמָנוּ אֶת מַלְכוּתוֹ. בְּרִגְעַ הָאֵמֶת הֶצְטַרְפְּנוּ כָּלֵם לְשִׁירָה שֶׁהַחֲלָה ב־770 וְנִרְאָתָה בְּאִמְצָעוֹת הַלְּוִיָן בְּכָל הָעוֹלָם, 'יְחִי אֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרִבִּינוּ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד'.

לֹא הַבְּנֵי אֹז בְּכָלֵל, לְשֵׁם מַה עָלִינוּ לְנִסְעַ וּלְהַצְטוּפֵף שְׁעוֹת רַבּוֹת רַק כְּדֵי

לְרַאוֹת אֵיךְ שָׂרִים 'יְחִי' וּמְדַבְּרִים עַל הֶרְבֵּי מְלֶךְ

הַמְּשִׁיחַ. גַּם אֲנִי רוֹצֵה שֶׁמְּשִׁיחַ יְבוֹא, אֲבָל לָמָּה זֶה כָּל כֹּךְ חֲשׂוֹב?

שֶׁתִּקְרֵי. קִצֵּת הַתְּבִישִׁיתִי לְהַעֲלוֹת אֶת מַחְשְׁבוֹתַי בְּקוֹל, מוֹל הָאֲבָרָה. אֲבָל הַשְּׂאֵלָה נִשְׂאָרָה בְּמַחֲזִי, מְטָרִידָה וּמְנַקֶּרֶת. לְאַחַר כִּשְׁעָה, כְּשֶׁסִּימַתִּי לְעוֹר בְּמִשְׁרָד בְּמִיּוֹן מְטַבְּעוֹת מְקַפּוֹת צְדָקָה, חֲזַרְתִּי ל־770 וּמִיָּד חֲפַשִׁיתִי אֶת אָחִי.

"בְּעֶרְלָה, אֵתָּה מְכִיר אֶת הַמִּשְׁרָד שֶׁל 'מִטָּה מְשִׁיחַ הָעוֹלָמִי'?" שְׂאֵלְתִי אֶת אָחִי, בְּלִי לַחֲכוֹת לְתִשׁוּבָה. "רְאִיתִי אֵיךְ הֵם עוֹבְדִים קִשָּׁה... כָּל הַיּוֹם, מִבְּקָר עַד עֶרֶב, הֵם מְתַעֲסָקִים רַק עִם מְשִׁיחַ! הֵם רוֹצִים שֶׁכָּל הָעוֹלָם יִדַע שֶׁהֶרְבֵּי הוּא מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, וְהֵם מְשִׁדְּרִים לְכָל הָעוֹלָם אֶת שִׁירַת 'יְחִי אֲדוֹנָנוּ מִכָּאן!'"

הַשְּׂלִיחוֹת עֵכָשִׁי

וּנְפִי שֶׁכָּבַר דָּבַר פְּעָמִים רַבּוֹת (וּבִפְרָט בַּחֲדָשִׁים וְהַשְּׁבוּעוֹת הָאֲחֻרוֹנִים): עַל פִּי הוֹדַעַת חֲזו"ל שֶׁכָּבַר "כָּלוּ כָּל הַקִּיצִין", וְהוֹדַעַת כְּבוֹד קִדְשַׁת מוֹרֵי וְחַמֵּי אֲדָמוֹר נְשִׂיא דוֹרְנוּ, שֶׁכָּבַר עָשׂוּ תִשׁוּבָה גַּם כֵּן, עַד שֶׁכָּבַר סִימּוֹ אֶת כָּל עֵינֵי הָעֵבֹדָה (אֲפִילוֹ "לְצַחֲצַח אֶת הַכִּפְתּוֹרִים"), וְעוֹמְדִים מוֹכְנִים לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ - הֲרֵי הָעֵבֹדָה וְהַשְּׂלִיחוֹת עֵכָשִׁי הֵיא: לְהִיּוֹת מוֹכְנִים בְּפִעַל לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּפִעַל מִמֶּשׁ!

הוֹרֵי אוֹמֵר

דָּבַר מַלְכוּת חַיִּי שָׁרָה ס"א

"נכון, חשוב מאוד", המהם בערלה.

"אבל למה, באמת?" שאלתי מיד. "אני בכלל לא מבין, למה פותחים משדר שלם רק בשביל משיח. ובשביל לפרסם שהרבי הוא מלך המשיח. אין משהו אחר לעשות? בטח שמשיח זה חשוב, אבל יש עוד דברים חשובים מאוד, לא?"

"מה השאלה בכלל?" התפרץ אחי. "זה הדבר היחיד, משיח! אין עוד שום דבר אחר!"

???

בערלה קלט מיד את סימני השאלה על פני, והסכים להבהיר לי את הנושא.

מה זה בכלל משיח?

"אז מה, בעצם, אתה יודע על משיח?" פתח בערלה בשאלה.

עצמתי לרגע. נסיתי להזכר בכל הפרטים ששמעתי אי פעם על המשיח: "הוא יגאל את עם ישראל, יבנה את בית המקדש... יהיו בזמנו המון נסים - תחית המתים, מצדנים כעפר, ענני שמיא..."

"רגע, רגע", קטע אותי אחי. "אתה מזכיר המון פעולות שמשיח יעשה בגאולה, וכל מיני נסים שיקרו אז. אבל לא הסברת לי - מה זה גאולה? בגאולה יקרו הרבה דברים, אבל איזה דבר יתחדש בגאולה? מה גורם לכל זה?"

בערלה עצר לרגע. תליתי בו עינים סקרניות, והוא המשיך.

"אני מקנה שזכורים לך הדברים שדברנו ביום הראשון שהגעתי - על המשיח החשוב ביותר בחיים שלנו, לעשות לקדוש-ברוך-הוא דירה בתחתונים. שאנחנו, האנשים הגשמיים והמגבלים, נעשה לו מקום 'נח' כפן למטה, בו הוא יוכל להתגלות."

"אמרנו אז שזו משימה קשה; אנחנו קטנים ומצמצמים, מרגישים רחוקים מהקדוש-ברוך-הוא ולא רואים אותו בגלוי. וזה נכון, זו באמת משימה קשה מאוד - היום. בזמן הגלות, הקדוש-ברוך-הוא מסתתר, וממילא קשה לנו מאוד לעבד אותו..."

"אבל כל זה ישתנה לגמרי-לגמרי, בקרוב, בגאולה האמתית והשלמה.

"בגאולה תשלם לגמרי המשימה - ה'דירה בתחתונים'. העולם יהיה דירה לקדוש-ברוך-הוא, והקדושה תתגלה בכל פנה. כמובן, שאז הרצונות שלנו יהיו אף ורק לבצע מה שה' רוצה, בלי שום הפרעות של היצר הרע.

"ויותר מזה - לא רק שנרצה לעשות את רצון ה'. הרבה יותר מזה. אז תתגלה אצלנו פנימיות הנשמה, ה'יחידה', הבטלה ומאחדת לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא.

"ממש כמו יהודי שעומד בנסיון מול כבשן האש - הוא מרגיש את הנשמה מאירה בשיא עצמתה, הוא לא מתבלבל ולא רואה שום דבר, רק הקשר לקדוש-ברוך-הוא הוא ממלא את מציאותו. בגאולה האמתית והשלמה, נרגיש כך כלנו, כל בני ישראל. היחידה תתגלה אצלנו כל הזמן ממש - נהיה מאחדים עם הקדוש-ברוך-הוא בכל מציאותנו."

פי נפער לאט לאט בהשתאות, כשקלטתי את עצמתו של הגלוי האלקי שיתגלה בגאולה. זה יהיה משהו אחר לגמרי..."

מישהו אחד פועל את הנל!

"אבל רגע", משהו צדין לא היה ברור לי. "הרי הסברת לי פעם שאנחנו לא יכולים להתקשר לבד לקדוש-ברוך-הוא, ותיבים בשביל זה את הרבי. אז איך בגאולה זה יקרה?"

הפעם בערלה לא מהר לענות. הוא הסתפל עלי במבט שואל, וחכה שאני יבין לבד את התשובה.

"מלך המשיח!" הבנתי מיד. "הוא הרי יביא את הגאולה."

"מציין!" נהנה אחי. "למלך המשיח יש את הכח להביא את הגאולה, מכיון שהוא בעצמו בטל לגמרי לקדוש-ברוך-הוא, ואין לו שום מציאות משלו. ולכן גם מלך המשיח נקרא - 'יחידה הפללית', הבטול של ה'יחידה' הוא אצלו בשלמות.

ובאפן ממילא, כאשר מלך המשיח יתגלה, תתגלה היחידה בכל העולם בלו בשלמות - תבוא הגאולה.

"ויצא שעקר הגאולה היא - שמלך המשיח בעצמו יתגלה, שהיחידה הפללית שבו תתגלה במלוא עצמתה, ורק על ידי זה יכולה להיות הגאולה וגלוי היחידה לכל אחד מאתנו.

"וכעת אנחנו גם יכולים להבין מהי הנקודה הכי חשובה בכל הפרטים שהזכרת שיהיו בגאולה" סכם בערלה, - " בית המקדש, תחית המתים והמעדנים כעפר... כל אלה הם תוצאות של הגאולה. עקר העקרים של הגאולה הוא, שיתגלה ויבא מלך המשיח ויגלה את היחידה. כאשר זה יקרה, ממילא יקרו שאר הדברים הטובים. כל זה - רק דרך מלך המשיח בעצמו".

עצמתי את עיני לכמה שניות. אף פעם לא חשבתי על כך. כמה חשוב, כמה נעלה הוא מלך המשיח!

זה כל כך פשוט. רבי = משיח

ואז, לפתע, קפץ לי משהו. "אתה אומר שמשיח הוא יחידה הפללית שיגלה בכל העולם את הקדוש-ברוך-הוא... אבל רגע, תמיד אמרנו שהרבי הוא זה שעושה את זה, הרבי הוא היחידה הפללית?"

"הרבי, נשיא הדור שבכל דור", התחיל בערלה לומר, "מקשר את כל היהודים שבאותו דור לקדוש-ברוך-הוא. הוא היחידה הפללית של הדור.

"ומלך המשיח - משלים את התפקיד לגמרי. הוא מגלה את היחידה באפן משלם, בגלוי בכל העולם בלו, כך שכלנו נרגיש כל הזמן, בכל פרט בחיים את הקשר העמק שלנו לקדוש-ברוך-הוא".

"אז התפקיד של הרבי והתפקיד של מלך המשיח הוא ממש אותו הדבר", הבנתי פתאום. "בעצם, הרבי הוא המשיח!"

הרב אהרן
טווארסקי

נשיא הדור - משיח שבדור

להעיר, שבכל אחד ואחד מישראל יש ניצוץ משיח בחינת היחידה, ניצוץ מבחינת היחידה הכללית שהיא נשמת משיח (רמ"ז לזח"ב מ. ב. ועוד). וכיון ש"הנשיא הוא הכל", שכולל כל הניצוצות דמשיח שבכל אחד ואחד מישראל, בחינת היחידה הפרטית, נמצא שנשמתו היא בחינת היחידה הכללית, נשמתו של משיח, ולכן הוא המשיח שבדור.

קונטרס בית רבנו שבבבל הערה 53.

"הבנת מצין!" טפח אחי על שכמי. "בכל דור, נשיא הדור הוא המשיח של אותו דור. אם יזכו היהודים בדור זה, הוא יהיה מלך המשיח שיגאל את עם ישראל - ואם תלילה לא, מגיע נשיא הדור הבא במקומו. ובדור שלנו, דור הגאולה - כמו שהבטיח לנו הרבי בגבואה, הרבי שלנו הוא מלך המשיח בפעל ממש!

"ולכן אפשר לראות אצל הרבי שליט"א, כמה 'בוער' לו הענין של משיח. כל כף הרבה שיחות הרבי מדבר על משיח, אצל הרבי מאיר הבטול לקדוש-ברוך-הוא לגמרי, ממש כמו בגאולה, ולכן הוא מצפה ומשתוקק לביאת המשיח וכואב על הגלות המרה. כל החיים שלו הם בעצם משיח!

מכרחים להתגייס להבאת המשיח!

כמו בלילות הקודמים, גם הלילה לא נרדמתי כל כף בקלות.

היום סוף סוף הפנמתי, שהמצב האמתי היחיד שיכל להיות הוא - שהקדוש-ברוך-הוא יתגלה בעולם על ידי הרבי מלך המשיח. החיים האמתיים שלנו הם רק חיים של קדשה ואלקות, כמו בגאולה - בלי שום הפרעות וקשיים של גלות. אז למה אנתנו תקועים פה בגלות המעצבנת הזאת? היא בכלל לא קשורה אלינו! זה לא יכל להיות כה! - חברים גאולה, חברים משיח! שום דבר אחר לא שיה.

המשיח התגלה

הידעת?

פְּרָסוּם מְשִׁיחַ בְּעֵתוֹנִים

בשנת תשנ"א, החלו חסידים לפרסם מודעות ענק בעתונים, בכותרת 'תן יד להבאת המשׁיח', וקראו לכל האנשים לקבל על עצמם החלטות טובות לזרוז הגאולה. הרבי עודד פעמים רבות את הפרסום, ובקש לפרסם זאת עוד יותר.

בשנת תשנ"ג, יצא החסיד ר' איצ'ה שפרינגער בפרסום נרחב בעתונות על זהותו של הרבי מלך המשׁיח. לאחר שקמו מתנגדים לעניו, הכניס ר' איצ'ה את המודעות לרבי - עם הכותרת 'יחי המלך המשׁיח', ותמונתו הקדושה - והרבי אשר את ההדפסה.

והבנתי עוד דבר, שבכדי שזה יקרה, אני חייב למסור את עצמי בכל הכח להביא את המשׁיח. כמו אותם חבר'ה, העקשנים מהמשׁרד במרתף...

...

יום שני, כ"ו איר תשנ"ג.

התעוררתי ליום החדש בצפייה עזה. פתאום הבנתי, עד כמה נמאס לי מהתגלות על כל מה שהיא מסמלת, והחלטתי להתאמץ כדי לסיים אותה כמה שיותר מהר. להביא את ההתגלות של הרבי מלך המשׁיח.

לאחר ארוחת בקר, החלטתי לבקר שוב במשׁרד המענין. האברך מאתמול - אגב, קוראים לו יוסף'ה - קבל אותי בחמימות. "זה אתה שעזרת לנו אתמול? כל הכבוד! אני מבין שיש לך גם היום קצת פנאי..."

התגיסתי מיד לעבודה. חיש מהר קבלתי ערמת מעטפות לפתיחה. היו אלו מכתבים שבהם אנשים קבלו על עצמם החלטות טובות לזרוז הגאולה, בעקבות מודעות הפרסום של 'מטה משׁיח' בעתונות. אלפי מכתבים כאלו התקבלו במשׁרד מאז החל הפרסום - בקיץ תנש"א, לפני שנתיים.

"רק רגע", התפלאתי. "למה המשׁרד נפתח רק לפני שנתיים? הרי משׁיח זה דבר כל כך חשוב, ותמיד היינו צריכים אותו - אז מה קרה דווקא בשנת תנש"א?"

זהו. משיח נבר התגלה

"לפני שנתיים", קרא יוס'ה בהתלהבות, "קרה הדבר הכי חשוב שיכל להיות! בשנת תנש"א - נכנסנו לתקופה היסטורית ממש, התקופה הגורלית ביותר בדרך להתגלות מלך המשיח.

"אם בכל השנים", הסביר יוס'ה, "עם ישראל היה נתון בגלות האימה וצפה לביאת המשיח - בדור שלנו הודיע הרבי מיד בהתחלה, במאמרו הראשון 'באתי לגני', שאנחנו הדרך שיזכה לגאולה. ומאז הרבי פעל שנים ארכות כדי להכין את העולם לגאולה, ולהחזיר בנו את הצפייה לביאת המשיח.

"ולפני שנתיים, כך הודיע הרבי, מלך המשיח כבר החל להתגלות! הקדוש-ברוך-הוא כבר נתן למלך המשיח - הרבי שליט"א, את השליחות לגאל אותנו.

"אמנם לא זכינו לגאולה משלמת - בית המקדש עוד אינו בנוי ועוד הרבה דברים לא קרו, אבל הנקדה והחדוש של הגאולה - כבר התחילו. משיח בעצמו - התחיל להתגלות".

"היי.. אבל אם המשיח כבר התגלה, זה אומר שכבר שום דבר לא מפריע יותר בשביל עשיית רצון השם, ה'יחידה' בגלוי והקשר לקדוש-ברוך-הוא משלם". כחפחתי בגרוני לרגע, "לא נראה לי שזה כבר קרה..."

חיים משיח - גם בגלות.

"זה בדיוק החדוש העצום של התקופה שלנו", קרא יוס'ה בלהט, "אכן כן! אנחנו נמצאים בתקופת התגלותו של מלך המשיח בעצמו - וה'יחידה' באמת מתחילה להתגלות!

"אמנם גלוי ה'יחידה' בשלמות יהיה רק פשתשלם ההתגלות בקרוב. אבל אפשר להתחיל לחיות כך כבר עכשו! להיות קשורים כל הזמן למלך המשיח עצמו. להתעלות לגמרי מעל הגלות ולהרגיש את הקשר לקדוש-ברוך-הוא בשיא הגלוי, בלי להתירס בכלל ליצר הרע. ממש כמו בגאולה".

ישנה התגלות משיח

אומר
הרבי יואל

ועל פי הודעת כבוד קדשת מורי ורחמי אדמו"ר נשיא דורנו, משיח שבדורנו, שכבר נסתימו ונשלמו כל עניי העבודה ועומדים מוכנים לקבלת פני משיח צדקנו, הרי, בימינו אלו (כנזכר לעיל סי"ג) נתבטלו כל המניעות והעכובים נו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח, ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפעל ממשי!

דבר מלכות וירא סי"ד

זו היתה הפצצה הגדולה ביותר. אפשר כבר עכשו לחיות עם משיח, לחיות גאולה!

יוס'לה, החסיד היקר, היה שרוי בהתלהבות עצומה. הייתי חייב למשך בזרועו, כדי שיעצור לרגע ויסביר לי משהו קטן - "אבל תכל'ס, מה זאת אומרת? לחיות כמו בגאולה, לגלות 'יחידה'... איך זה עובד? איך עושים את זה?"

"אוהו", הניף יוס'לה את ידו אל על, "זו תורה שלמה. דרושה עבודה רצינית מאוד. אתה באמת רוצה?"

אממ... התחלתי להתלבט. אולי זה באמת קצת קשה... אבל בעצם, אני חייב! לחיות כמו בגאולה, זה לחיות כמו שאני באמת רוצה וצריך לחיות. "אני רוצה", החלטתי בנחישות.

"אוקי. בשביל זה צריך ללמוד כמה שיותר על הגאולה ומלך המשיח, וכמובן על הגלוי האלקי הנפלא שיהיה אז.

"אם אתה באמת רוצה לתצליח בעבודה הזו, קבע לעצמך למוד בשיחות המפלאות של התקופה שלנו - שיחות ה'דבר מלכות', מתנש"א ותשנ"ב. דרך ה'למוד בהן, מכניס אותנו הרבי עמק עמק לעולם של גאולה. נסה ותראה!"

עוד היום אקבע חברותא לשיחות האלו, עם בער'לה, חלף הרהור במחני.

יוס'לה המשיח: "ויש לך גם 'תזכרת' מיחדת לעבודה המתאימה לתקופתנו, שזכינו לה דוקא לאחרונה: בכל פעם שאתה זוכה לעמד מול הרבי מלך המשיח,

שיחיה לעולם ועד, ואתה מכריז ושר
 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח
 לעולם ועד'.

"זה הרי אף פעם לא היה! אנחנו
 עומדים מול הרבי, והרבי מעודד
 אותנו לפרסם ולהכריז שהוא מלך
 המשיח. זו 'התגלות משיח' כפשוטו
 ממש! בהכרות 'יחי אדוננו' אתה
 מקבל על עצמך את המלכות של
 הרבי כמלך המשיח..."

"בהכרות 'יחי' אנחנו מחליטים

להתמסר לרבי מלך המשיח לגמרי - מחליטים שהוא האדון (-אדוננו), מורה
 הדרך (-מורנו), הרבי (-ורבנו) והמלך שלנו. שכל החיים שלנו למענו. ואם הוא
 כבר התחיל להתגלות, אז מי שמתמסר אליו, לא מתמסר סתם, הוא מתמסר
 לחיות גאולה - לחיות עם הקדוש-ברוך-הוא בגלוי - כמו מלך המשיח בעצמו".

...

לאחר יומים יבשים של המתנה, הלילה סוף סוף זכינו לשמע את ההודעה
 'מעריב נאו!' תפלת מעריב עם הרבי! ההודעה נחתה עלי ממש כמים קרים על
 נפש ציפה.

לחיות גאולה

והעצה לזה - על ידי למוד התורה בעניני משיח וגאולה, כי בבחן
 התורה (חכמתו של הקדוש ברוך הוא שלמעלה מהעולם) לשנות
 טבע האדם, שגם כאשר מצד הרגש שלו נמצא עדין חס ושלום מחויץ
 לענין הגאולה (בין שלא יצא עדין מהגלות הפנימי), הרי על ידי למוד
 התורה בעניני הגאולה מתעלה למעמד ומצב של גאולה, ומתחיל לחיות
 בעניני הגאולה, מתוך ידיעה והכרה והרגשה שהנה זה בא".

דבר מלכות בלק ס"ו.

רבי יואל טייטלבוים

המשיח התגלה

בתפלה זו, יותר מתמיד, חפיתי והשתוקקתי לרגעים שבסיומה, בהם יצא הרבי אל המרפסת. והיתה לי סבה טובה לחכות. הפעם ידעתי והבנתי את גדל הזכות לשיר לפניו 'יחי אדוננו', להתבטל לרבי לגמרי ולהתרומם למצב של גלוי משיח, אותו הרבי החל כבר לגלות.

החסידים פצחו בשירה סוערת, קפצו ורקדו בהתלהבות עצומה. 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'!

במשך ארבע דקות ישב הרבי במרפסת, ובסיומן עודד בתנועות ראשו הקדוש לכל המוונים. הואל הפך ללבת הר געש רותחת, השירה הודיעה בקול אדיר מגרונות החסידים האוהבים. גם לאחר שסמן הרבי לסגירת הוילון המשיכו הרקודים ב-770, וקולות השירה נשמעו למרחוק. השירה לא פסקה.

בעצם, היא מהדהדת עד היום הנה...

היום למדנו

גאולה. הדבר העקרי ביותר שיקרה בגאולה הוא שהעולם יהיה דיירה לה', והקדשה תרגש בו בגלוי. בנו תתגלה ה'יחידה' – ונרגיש כל הזמן את הקושר העצמתי ביותר לקדוש-ברוך-הוא.

מלך המשיח. הגלוי הנפלא של ה'יחידה' בגאולה יכול להתגלות רק על ידי מלך המשיח, מי שבעצמו בטל רק לאלקות, והוא ה'יחידה הכללית'.

עקר הגאולה. ולכן הדבר העקרי ביותר בגאולה הוא – התגלותו של מלך המשיח בעצמו, וכל שאר העניינים הנפלאים שיקרו אז – הם רק התוצאות של גלוי מלך המשיח.

ההתגלות החלה. בשנות תנש"א-תשנ"ב החלה התגלותו של מלך המשיח, ולכן אפשר כבר כעת להרגיש את גלוי ה'יחידה', לחיות כמו בגאולה, ולצפות לה בכל התקף.

לחיות עם משיח. הדבר לחיים באלו היא על ידי למוד והתבוננות בענייני הגאולה – ובמידת בשיחות ה'דבר מלכות' מתנש"א-תשנ"ב – וההכרזה שמבטאת את התגלות משיח: 'יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד'!

צַיִן עֵהוּזָה

א סמוך מבין הפרטים הבאים שיהיו בגאולה, אלו מהם עקריים, ואלו הם תוצאות:

א - קבוצ גליות	ז - נסים ונפלאות
ב - מלך המשיח	ח - לא קנאה ולא תחרות
ג - דירה בתחתונים	ט - התגלות משיח
ד - מעזנים מצויים כעפר	י - הגויים יהיו עבדים
ה - גלוי כבוד ה'	יא - נרגיש מאחדים עם ה'

אסף את האותיות אה ורק מהיעודים העקריים בגאולה,
וקבל את הנקדה העקרית ביותר בגאולה

ב כתב מתחת לכל תמונה על פי הכתוב בפרק,
לאיזה שלב בהתגלות משיח היא שייכת:

תשנ"ג

תשנ"א

תשי"א

ג מענדל'ה הבין ש'הרבי ומשיח זה אותו דבר ממש. הסביר למה?

ד הבא דגמאות משיחותיו ופעלותיו של הרבי בתן אפשר לראות אצל הרבי שליט"א, כמה 'בוער' לו הענין של משיח?

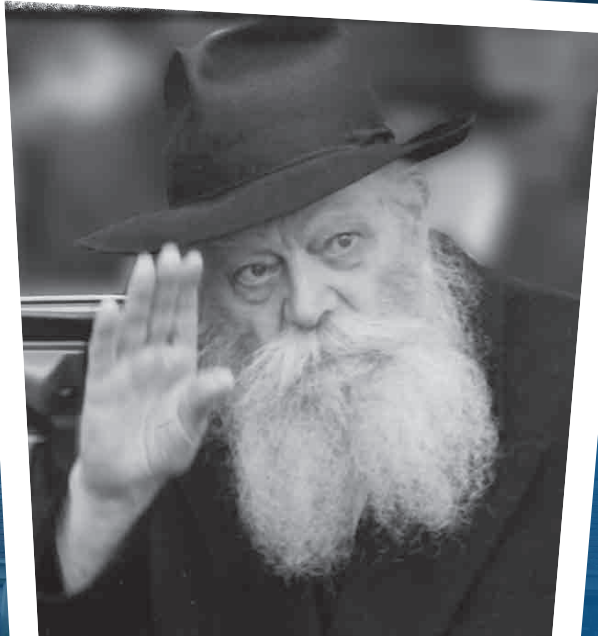
.1

.2

.3

.4

אַחַר־יַת דָּבָר

אַחֲרִית דָּבָר

קצת יותר משנה עברה.

מאז שחזרתי מהנסיעה לרבי, האש היוקדת בערה בלבי בלי הפוגה. רציתי לחזור. הייתי תיב לחזור. הרגשתי שהחיים האמתיים שלי הם רק שם, ב-770, עם הרבי. הכיתי וצפיתי בקצור רוח - מתי אֶזְכֶּה לחזור ל-770?

אבל לא דמינתי, בחלומותי הפרועים ביותר, שבאמת אֶזְכֶּה לחזור כל כך מהר. ובְּעֶקֶר, לא חשבתי מה יהיה הארוץ הקשה שִׁיבִיא אותי לָשָׁם.

...

ג' תמוז תשנ"ד.

זה קרה בבקר אחד בהיר. ישבנו בכתה והמתנו לבואו של המחנך, שמשום מה התמהמה. שום דבר לא הכין אותנו לבשורה המחרידה...

המחנך הגיע באחור ונכנס לכתה בצעדים אטיים. עיניו היו אדמות, סימן לדמעות כנראה. הייתי מבהל, מעולם לא ראינו אותו במצב כה מזועזע.

"הרבי... אמרו ש... משהו קרה..."

מה?! שתיקה השתררה בכתה לרגעים ספורים ומיד אחריה החל פריץ של צעקות, קולות ובכינות. כלם היו מתסכלים ומבלבלים, אף אחד לא האמין למה ששמענו. הרגשתי כמו בחלום, לא האמנתי שזה אכן קורה.

אני לא זוכר בדיוק את סדר הארועים, אבל איך שהוא, בער'לה הופיע פתאום בתלמוד תורה. הוא היה נסער ודבר במהירות. הצלחתי להבין ממנו שאנחנו חייבים להגיע ל-770 בדחיפות, עכשו. ממש עכשו.

בהתחלה לא חשבתי שהוא מתכוון ברצינות, אבל פתאום ראיתי שהוא החזיק איזה תיק קטן...

בסוף הגענו באמת לשדה התעופה. היו שם המון חב"דניקים, כלם היו בלחץ והדחיפות היו עצומות - העקר לעלות על הטיסה, להגיע לרבי.

רק כשעלינו למטוס נזכרתי שבכלל לא עברנו בבית לפני הטיסה, ולא דברתי עם אבא ואמא. הגעתי הישר מהתלמוד תורה. אבל הכל היה כל כך מוזר, שבכלל לא התענינתי בבית.

המצב לא היה נורמלי בכלל, לא חשבתי על מה שקורה סביב - רק שאלה אחת רחפה מולי: מה... מה קורה כאן? מה עם הרבי?

"אנחנו טסים מכאן ישר לבית המקדש", קרא בערליה בתקף כשהתישבנו. "לא יכולה להיות מציאות אחרת".

"בערליה!" התפרצתי פתאום בשאלה, ששחררה את המתח המצטבר בשעות האחרונות. "מה קורה כאן, למען השם? האם כל מה שאני יודע על הרבי, האם כל הקשר שלי לקדוש-ברוך-הוא... כל החיים שלי... הכל נגמר?!"

"האם באמת יכל לקרות משהו... לחיים של הרבי? זה לא יכל להיות!"

"נכון!" בערליה כמעט צעק. "זה באמת לא יכל להיות!"

"מה... גמגמתי. "אבל... אמרו..."

להאמין ברבי

"אני לא יודע מה אומרים ומה

שומעים. יש רק דבר אחד - מה שהרבי

אומר, וזהו. הרבי אומר שהדור שלנו הוא דור הגאולה, והרבי מלך המשיח יחיה בלי שום הפסק עד לגאולה השלמה. הדברים של הרבי הם האמת היחידה, ושום דבר אחר לא קיים.

דברי תורה

ירידה חיצונית - נשביל העליה

ונעשית ירידה לפי שעה (על דרך מה שנאמר "ברגע קטן עזבתיך")
ובחיצוניות (רק למראית עינים), בכדי להביא את העליה שלא
בערה, ולא רק עליה לרגע קטן (כנגד "רגע קטן עזבתיך"), אלא עליה
נצחית שאין אחריה הפסק כלל. כפי שיהיה בגאולה האמתית והשלימה -
שבאה על ידי הירידה הגדולה בגלות - גאולה נצחית שאין אחריה גלות.

דבר מלכות כי תשא ט"ז

"אני נזכר בספור שמספר הרבי הרי"צ, אותו קראתי לא מזמן. האמת היא שהוא
יכל להזכיר לי, קצת, את עצמנו.

"בשנת תקמ"ז היה הרף קשה מאוד. אורחים רבים הגיעו לאדמו"ר הזקן, לליאזנא
- והרבה הצטננו, שכבו במטות עם חם גבוה וחייהם היו בסכנה. לקראת שמיני
עצרת התפרסמה ההודעה, שהרבי צוה להביא את כל החולים להקפות, ובזכות
שמחת תורה יתרפאו.

"בליל שמיני עצרת, לאחר מעריב, יצאו כמה אברכים לסיבוב בין האכסניות,
להביא את החולים להקפות כצויו של הרבי. זה לא היה פשוט. היו מהם חולים
אנושים שלא יכלו לזוז, שלא לדבר על יציאה לרחוב הקפוא. אבל האברכים
לא ותרו, הם 'סחבו' את כלם, בטוחים בכח ברכתו של הרבי.

"במהלך הסיבוב, נכנסו האברכים לביתו של ר' אייזיק 'מחדש'. ר' אייזיק היה
'מתנגד', גאון גדול, ובביתו התאכסנו אחינו ר' משה - שהפך לחסיד - עם שני
בניו. ר' משה שכב חולה אנוש. הרופאים לא בשרו לו טובות.

"שני בניו של ר' משה קבלו את האברכים בשמחה רבה. 'כמה נפלא!' קראו
בהתלהבות. 'אבא נצל, יקחו אותו להקפות והוא יבריא! הרבי הבטיח!'

"לצמתם נצב ר' אייזיק ה'מתנגד', רותח מזעם. 'הוא חולה מסכן! אסור לגעת
בו, בודאי שלא להוציא אותו אל הקר. השתגעעתם? אתם רוצחים! זה נגד התורה
הקדושה!'

"ר' פינקס ריזעס, אחד האברכים, נגש אל מטתו של החולה. המחזה היה מבהיל.
עיניו היו כחלות ושחרות, וחמו היה גבוה.

"התבלבלתי - כך ספר ר' פינחס לאחר מכן. מצד אחד, שמעתי את דבריו של ר' אייזיק ה'מתנגד' וראיתי את ר' משה קודח מהם. אולי הוא צודק? מפרך לגמרי, להוציא חולה כזה אל סופות השלגים בחוץ!

"אך מצד שני, נצבו בניו של ר' משה, יהודים פשוטים ותמימים. 'תביים לקחת את אבא להקפות!' קראו בתקף. 'הרבי הבטיח במפרש. רק כך הוא יבריא!' מי צודק?"

"האם השכל, ההגיון הבריא של ר' אייזיק, או שמא האמונה הפשוטה של הבנים...?"

"המתחשבות חלפו במחי", ספר ר' פינחס. "התביש לה! אתה, שלמדת והתעמקת כל כך הרבה בחסידות, יכל פתאום להתבלבל - ואלו הבנים, החסידים הפשוטים, מאמינים ברבי בתמימות בלי שום הפרעות של השכל... התביש לה, פיניע, בפני החיט והסוחר החסידי!"

"בסופו של דבר, כמובן, נצחה האמונה. האבא נגרר להקפות בכחותיו האחרונים. כמובן שדברי הרבי התגשמו במלאם, החולים המסכנים ביותר התרפאו. ודרך אגב, ר' אייזיק ה'מתנגד' הפך לחסיד, משנוכח במופת העצום.

"ופתאם אני קולט", המשיך בערלה בהתלהבות, "שאנחנו עומדים במצב די דומה. מי צודק? מציאות העולם הקשה והמנכרת, או האמונה האיתנה ברבי? האם נתבלבל - או שנמשיך להאמין בתקף, כמו יהודים פשוטים, בלי שום ספק?"

בערלה השתתק לרגע.

"לא ולא!" הוא נענע בראשו בתהות לשלילה. "אנחנו לא מתבלבלים!"

"הרבי איננו חלק מהעולם הטבעי והרגיל. הרבי הרי קשור עם הקדוש-ברוך-הוא בכל מציאותו, ולכן אנחנו מאמינים בו - כמו שאנחנו מאמינים בקדוש-ברוך-הוא. אמונה על טבעית. אנחנו יודעים שהרבי איננו מגבל בהגבלות הטבע והעולם, ולכן שום דבר ממציאות העולם לא יכל לערער בכהוא זה את תקף האמונה ברבי.

"כשהרבי אומר להביא את החולים לבית הכנסת - עושים זאת מיד ללא שאלות, גם אם העולם והטבע מראים לנו סופות שלגים אימתניות. ואם הרבי מבטיח לנו בצורה ברורה וחד משמעית, שלדור הזה ישנו סיום אחד בלבד, גאולה

אמתית ושלמה - אנחנו יודעים בברור שהרבי חי וקיים ללא כל שנוי ועומד לגאל אותנו. גם אם כל העולם יראה לנו אחרת..."

נדהמתי קצת. לעולם לא התרגלתי להסתכל על המציאות עם אמונה כל כך חזקה, בטוחה.

אבל כן, הבנתי. הרי הבנתי כבר מזמן שהרבי הוא משהו אחר לגמרי מכל מה שאני מכיר ויודע. אני מאמין ברבי. אני נשאר דבוק בכל התוקף בדבריו, גם אם כל העולם יהיה נגדי.

להתגבר על הנסיון

"אבל מה עושים, בער'לה?" פניתי לאחי שוב. "איך מתמודדים עם המצב? גם אם אנחנו יודעים את האמת - בסופו של דבר, אנחנו לא רואים ולא מרגישים... איך אפשר עכשו להתחבר עם הרבי?"

"אנחנו תיכים להבין", המשיך אחי, "שמדבר בנסיון. נסיון קשה, אבל רק נסיון. הדרך להתמודד עם נסיון היא פשוט - לא להתיחס, לא להכניע למצב הגלוי והקשה שנראה לעינינו. פשוט להמשיך הלאה עם האמונה וההתקשרות לרבי, בלי לחשב בכלל על מה שהעולם מראה.

"כאשר אברהם אבינו הלך עם יצחק בנו להר המריה, לעקרת יצחק, החליט השטן לעכב אותו, ונראה לו בדמות נהר צמק שצורם לו פתאום בדרך אל הנהר.

לא להתפעל מהנסיון

מה שאין כן עבודת הנסיונות שהיא בעיני (כלשון המאמר) שאינו דבר מצד עצמו רק שהועמד דבר להעלים ולמנע, ולכן ההתעסקות של האדם היא עם עצמו, לעורר את הכח העצמי שבו שהוא התוקף לעמד נגד הנסיון; ולא להתפעל ממנו כלל, ועד שאינו נכנס בטענות ומענות ורק עומד בתוקף שאחרת אי אפשר ומבטל הנסיון מכל וכל. ועל ידי תוקף זה מתבטל הוא באמת כי מתגלה אמיתית הדבר שהוא ענין שאינו לו מציאות.

מאמר ד"ה נתת לראיך תשל"ו ס"ה

רבי אומר

אברהם ויצחק כמעט טבעו בנהר, אבל דבר אחד היה ברור להם - אם ה' צוה להגיע להר, שום דבר לא יעצר אותם.

"הם המשיכו, בלי להתפעל. וכאשר הגיעו המים עד צוארם - הם פשוט נעלמו..."

"גם אם אנחנו לא רואים את הרבי, וזה מציב לפנינו המון קשיים על ההתקשרות לרבי, אנחנו פשוט לא מתפעלים מהם, וממשיכים להתקשר לרבי - אפילו יותר מקדם. על ידי שנתגבר על הנסיון, נגלה שבאמת כל ההעלם וההסתר הוא לא אמתי. מזיף. הרבי יתגלה במלוא העצמה ויגאל את כלנו.

"המטרה היחידה שיכולה להיות לנסיון הזה היא לגלות אצלנו התקשרות עצמתית הרבה יותר מקדם. אם על אף ההעלם וההסתר נמשיך להתקשר ולהדבק ברבי בלי שום חשבונות - זה יראה שהקשר שלנו לרבי אינו רק כאשר רואים ומרגישים אותו, אלא אנחנו קשורים אליו בעצם מציאותנו..."

...

כשנחתנו בניו-יורק ונסענו מיד ל-770 כבר היה לי מבט ברור, מבט של אמונה. ידעתי שהרבי חי כאן, בגוף גשמי, בדיוק כמו אז לפני שנה. ידעתי שעלי לא להתפעל מההעלם והחשוף. ידעתי שאפשר להתקשר לרבי הרבה יותר, דוקא עכשו.

הדבר הראשון שצד את עינינו היה מעגל קטן של חסידים שרקד על המדרכה מול 770, בלהט אדיר של אמונה וצפצוף מחלט על הנסיון וההעלם. הצטרפתי אליהם מיד, ומכל עצמותי הזדעקו מילות השיר אותו שרו הרוקדים בעז: "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!"

לע"נ

האשה החשובה מרת

חיה רות
בת הרב יחיאל יצחק

נלב"ע כ"ד אייר תשע"ז

קבקוב

"והקיצו ורננו ושוכני עפר" והיא בתוכם,
בהתגלות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח
תיכף ומיד ממש

• • •

נתרם ע"י הרה"ח
מאיר שי' קבקוב ומשפחתו

•

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

לזכות

עורך תוכנית חוברת הלימודים

מנהל לימודים בקעמפ
'אורו של משיח' תשע"ד

החתן התמים **ישראל ארי' לייב שיחי'**
זלצמן

לרגל בואו בקשרי השידוכין
עם ב"ג למשפחת דובאוו

שיזכה להקים בית נאמן בישראל
'בית חב"ד' אמיתי

חדור בהתקשרות איתנה
לרבי שליט"א מלך המשיח

חדור בעניינו העיקרי
"להביא לימות המשיח!"

יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד

